

Vaandeldrager

Jaargang 28 - december 2012 - nummer 104

- ✓ Market Garden
- ✓ Gezamenlijke reünie 4,5,6 en 7 Irene 19-09-12
- ✓ Cambrian Patrol

RODE DRAAD

“Historische” wenskaarten voor de feestdagen

Een aantal kerst- en nieuwjaarskaarten, zoals deze door de militairen van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene zijn ontvangen, dan wel verstuurd. Even een stap terug in het verleden.

Engeland 1941
Dit kaartje werd verstuurd toen “het Nederlands Legioen” in 1941 in Congleton verbleef. Het waren letterlijk donkere decemberdagen. Het kaartje zal op de mat zijn gevallen van veel Britse gezinnen, de nieuwe vrienden van de militairen “in den vreemde”.

17 PANTSERINFANTERIEBATALJON

GARDEREGIMENT FUSELIERS PRINSES IRENE

De kern van elk leger wordt gevormd door de militairen die het grondgevecht voeren, de Infanterie.

De soldaten worden met gepantserde rupsvoertuigen naar de plek van actie gebracht. Infanteristen werken met automatische en semi-automatische handvuurwapens, mortieren en antitankwapens. Ook beschikt de infanterie over geavanceerde communicatie- en laserapparatuur en allerlei soorten nachtzichtapparatuur.

In deze film op Youtube krijg je een indruk van hoe het er aan toegaat bij de Fuseliers van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene:

<http://youtu.be/vDLX780fG24>

Inhoud

Van de redactie	2
Van de Regimentscommandant	3
Van de Stichting Brigade en Garde	5
In memoriam	5
<i>In Memoriam: Ridder Militaire Willemsorde Pierre Louis baron d'Aulnis de Bourouill</i>	6
Regimentsflitsen	7
<i>Fakkeltocht Bevrijdingsfestival Eindhoven 2012</i>	7
<i>Prinsjesdag 2012</i>	8
<i>Fuseliers krijgen Franse onderscheiding</i>	8
<i>Beëdiging en koorduitreiking Hedel</i>	9
<i>Herdenking Congleton</i>	10
<i>Herdenking Wolverhampton</i>	12
<i>Erewacht staatsbezoek president Italië</i>	13
<i>Studiereis Normandië</i>	14
Vereniging Van Veteranen GFPI	15
<i>Veel waardering voor veteranen(-werk)!</i>	15
Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene	17
<i>“Wetenswaardigheden van onze vereniging”</i>	17
<i>Herdenking Market Garden, 19 tot en met 23 september 2012</i>	18
Vereniging van Oud-Strijders Indië-Bataljons Garderegiment Prinses Irene	20
<i>Toespraak herdenking tijdens de reünie 19 september 2012 te Oirschot.</i>	20
<i>Gezamenlijke Reünie 19 september 2012 geslaagd.</i>	21
Vierde bataljon GRPI	23
<i>Uit het dagboek van Jaap Gravesteijn 4 GRPI - vervolg van Vaandeldrager 103</i>	23
Vijfde bataljon GRPI	25
<i>Uit het dagboek van F. Mulder, 5 GRPI - vervolg van Vaandeldrager 103</i>	25
S-ireentje 75	28
<i>Verslag gezamenlijke reünie Indiëbataljons Garde Regiment Prinses Irene</i>	28
Zevende bataljon GRPI, bataljon Berdjalan	29
<i>Gezamenlijke reünie 4,5,6 en 7 Irene op 19 september 2012.</i>	29
Bataljonsnieuws	32
<i>Schieten met het “geweer lange afstand”(GLA) in BAUMHOLDER, week 41, oktober 2012</i>	32
<i>Cambrian Patrol 2012</i>	33
<i>Oefening “Offensive Fusilier”</i>	37

Colofon

Jaargang 28, nummer 104
De Vaandeldrager verschijnt ieder kwartaal in een oplage van 1.800 exemplaren en wordt verspreid via controlled circulation

Deadline nummer 105
22 februari 2013

Hoofredactie:
Hans Sonnemans
E jwh.sonnemans@mindef.nl

Eindredactie:
Luc Vermeulen, Kol der Fus bd
E l.vermeulen1@on.nl

Redactie:
Henk de Boer, Lkol der Fus
Helga van Stratum-Meindertsma, Kap der Fus
Cor van der Krieken, Aooi der Fus
Marcel Latour, Maj der Fus

Redactieadres:
Redactie De Vaandeldrager
Postbus 33
5688 GZ Oirschot
T 040 - 2665662 en 040 - 2665678
E 17painfbat@mindef.nl

Voorpagina:
Fuseliers in de Maas bij Hedel na de koorduitreiking op 26 oktober.

Vormgeving:
G3M - Grafisch & MultiMedia Management
Zoetermeer - www.g3m.nl

Druk:
Drukkerij Gianotten B.V., Tilburg

© Copyright:
Stichting Brigade en Garde Prinses Irene

Fotografie:
Nelleke Swinkels – van der Vorst
Wim ter Horst
Max Wolff

Website:
www.fuseliers.nl

Van de redactie

Door Hans Sonnemans, hoofdredacteur

Voorpaginanieuws

In de week voor de deadline van de Vaandeldrager zoek je als hoofdredacteur altijd weer een onderwerp voor je inleidende stukje. Op donderdag 15 november werd ik op mijn wenken bediend, maar mischien niet helemaal zoals ik het me had voorgesteld. De voorpagina van de regionale krant op de deurnat kopte: “Bernhard wilde SS-ers executeren”, met daarbij een connectie naar de Prinses Irene Brigade.

Het was een oud en al bekend verhaal, maar door “nieuw bewijs”, weer opnieuw in de media opgedoken. Volgens de NOS in een dagboek uit de oorlogsjaren, waarin “kolonel Doorman van de Prinses Irene Brigade” over de kwestie heeft geschreven. Helaas blijkt dat laatste al niet helemaal correct: Kolonel P.L.G. Doorman was in september 1944 chef-staf van de Staf Bevelhebber (Nederlandse) Binnenlandse Strijdkrachten, en dus niet van de Irenebrigade.

15 juli 1945: Z.K.H. Prins Bernhard onderscheidt Sergeant Th. Van Besouw met het Bronzen Kruis. De officier rechts achter de tafel is Kolonel Doorman, chef-staf van de Nederlandse Binnenlandse Strijdkrachten.

Oorlogsbelevissen

Wat was er aan de hand? Prins Bernard was vanaf 3 september 1944 bevelhebber van de Nederlandse Binnenlandse Strijdkrachten, vanwege de ongewenste gelijkenis met NSB doorgaans afgekort tot BS. Op 10 september zou hij hebben laten weten een groep van 200 Nederlandse SS'ers te willen overdragen aan de Prinses Irene Brigade (op dat moment in de omgeving van Beringen, België), “met de bedoeling ze de kogel te geven, zonder proces”. De SS'ers waren door Amerikaanse troepen in het Belgische Hasselt gevangengenomen.

Het verhaal komt voor het eerst voor in het boek “Oorlogsbelevissen van een cavalerieofficier” van (wijlen) Brigadegeneraal b.d. Jonkheer Jan Beelaerts van Blokland uit 1960. De historicus Dr. Loe de Jong schreef hierover in 1980 en sprak hierover met de Prins. Volgens zijn zeggen zou deze het verhaal toen niet hebben ontkend. Later nam de Prins toch afstand van de kwestie in een televisie-interview met Jaap van Meekeren in 1981: “Die opmerking was niet serieus bedoeld, maar helaas heeft mijn vriend Beelaerts dit in zijn dagboek wel serieus vermeld.”

Dagboek

De gevonden passages in het dagboek van Kolonel Doorman blazen het verhaal na ruim dertig jaar weer nieuw leven in, althans, volgens de auteurs van stripserie “Agent Orange”. In het tv-programma “Een Vandaag” wordt hierover bericht en de hele Nederlandse pers en de sociale media nemen de passages over:

“Met ZKH botert het ook al niet. Deze laatste wil hem nl. de gevangen genomen Nederlandse SS-soldaten uitleveren om ze dood te schieten. Steef heeft dit geweigerd. Wil ze wel doodschieten, doch alleen na een behoorlijk “proces”. Overigens was de politiek van SHAEF (redactie: Supreme Headquarters Allied Expeditionary Force), dat iedereen, die in een D. uniform gevangen werd genomen, behandeld zou worden als “prisoner of war”. Na den oorlog kan dan elke Regeering doen wat zij wil. Doch de Prins is hier fel tegen. Vreest dat ze ons zullen ontgaan. Zou met Biddle Smith hebben geregeld dat ze reeds nu worden afgestaan. Ik vind dit alles een onprettig gedoe. Hoewel ze volkomen verdienen doodgeschoten te worden (redactie: met Biddel Smith wordt bedoeld: Luitenant-generaal Bedell Smith, de chef-staf van de toenmalige opperbevelhebber van de geallieerde strijdkrachten in noordwest Europa, Generaal Dwight D. Eisenhower).”

Positieve aandacht

Interessant is nu dat de in het dagboek genoemde “Steef”, Kolonel A.C. de Ruyter van Steveninck is, de toenmalige commandant van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene. Met die weigering

“Hij heeft Prins Bernhard en de Irene Brigade een grote dienst bewezen...” (Dr. Loe de Jong, 1980). Het monument bij de ingang van de Ruyter van Steveninckkazerne in Oirschot.

Van de Regimentscommandant

Door Henk de Boer, Luitenant-kolonel der Fuseliers

Regimentsgenoten,

Inmiddels een Tweede Kamer verkiezing en een kersverse vrouwelijke Minister van Defensie verder, die aanstonds een nieuwe missie voorbereidt naar Turkije (luchtverdedigingssystemen) en u ziet: enkele maanden kunnen veel uitmaken voor de verwachtingen en eisen die aan ons militairen worden gesteld. In ieder geval wordt een grote mate van flexibiliteit zeker van ons verwacht.

Velen is het waarschijnlijk niet ontgaan, dat we ook op het gebied van de sociale media onze eerste volwassen schreden aan het zetten zijn. Zo is naast de website www.fuseliers.nl ook een pagina beschikbaar op Facebook. Op www.facebook.com/17painfbatGFPI vindt u de belangrijkste gebeurtenissen en hedendaagse geschiedenis van ons Garderegiment en van het 17e Pantserinfanteriebataljon. We proberen daarmee veel up-to-date informatie voor onze achterban, thuisfront, oud-strijders, sobats en belangstellenden van regiment en bataljon beschikbaar te maken. Maar nog veel belangrijker is het, dat ook onze jonge Fuseliers in een aanspreken-

“heeft hij Prins Bernhard en de Irene Brigade een grote dienst bewezen”, aldus Dr. Loe de Jong in 1980. De SS'ers zijn als krijgsgevangenen naar de Verenigde Staten getransporteerd.

Is de passage uit het dagboek nu het “bewijs” voor dit verhaal? Heeft de Prins een opmerking gemaakt die door anderen al dan niet “serieus” genomen is? Dat is niet aan ons om te beoordelen. In ieder geval leverde de voorpagina van mijn regionale krant toch weer een leuke en uiteindelijk toch ook positieve aandacht op: “de legerplaats in Oirschot houdt de tradities van de Prinses Irene Brigade levend.” Ook dat is niet helemaal correct, maar we doen het er mee!

Ik wens u allemaal hele fijne feestdagen en een goed begin van het nieuwe jaar. Natuurlijk hoop ik u de hand te schudden tijdens de Regimentsjaardag op 11 januari 2013. Ik kijk er naar uit en wens u veel leesplezier met deze Vaandeldrager.

de eigentijdse vorm worden geïnformeerd en zichzelf en hun ervaringen terugvinden op het internet. En het blijkt daarnaast ook een goede bijdrage te leveren aan de “Situational Awareness” van ons thuisfront. Want een gemiddelde militair komt meestal na een oefening van twee weken aan zijn thuisfront niet verder dan: “We hebben fijn geoefend”.

Voor diegenen die nog niet op de hoogte zijn van de laatste informatie kan ik als commandant zeer trots melden dat het 17e Bataljon weer twee belangrijke prijzen in de wacht heeft weten te slepen.

Als eerste heeft een afvaardiging van ons verkenningsspeloton in oktober deelgenomen aan de prestigieuze CAMBRIAN PATROL-wedstrijd in Wales. Dit jaar hebben zij daar de allerhoogste onderscheiding, nl. de Gouden medaille in de wacht gesleept! Waarlijk een hele grote prestatie, want deze patrouille staat internationaal bekend als de meest zware en realistische oefening voor een infanteriegroep!

Daarnaast heeft het bataljon voor het eerst in haar geschiedenis de eerste plaats behaald in de wedstrijden om de CLAS-Bokaal. Deze prijs wordt door Commandant Landstrijdkrachten uitgereikt aan de Landmachteenheid die overall de 6 beste resultaten heeft gerealiseerd in alle KL sportwedstrijden. Waarlijk een bijzondere prestatie, ook gezien het feit dat het normale oefenschema gewoon is doorgegaan. Met andere woorden: de wil om te winnen is zeker aanwezig bij onze mannen en vrouwen van het bataljon, want we hebben op vele onderdelen meegedaan om deze prijs te winnen.

Maar we zijn zeker niet vergeten dat we ook een hele mooie gezamenlijke reünie en herdenking hebben meegemaakt van het 3e Indiëbataljon GRPI en die van de Indiëbataljons 4e, 5e, 6e en 7e GRPI hebben ondersteund. Deze laatste bataljons hebben deze happening dit jaar voor het laatst zelf georganiseerd. Ondanks dat deze herdenking dit jaar dus een zeker element van afsluiting in zich droeg, zou ik ook willen benadrukken dat de overname door het bestuur van de VVVGFPi toch ook juist voortgang betekent, of zo u wilt: een nieuw begin van nog vele jaren van reünies en herdenken.

En natuurlijk heeft ook dit jaar onze jaarlijkse gang van oud-strijders en een vertegenwoordiging van het bataljon/regiment naar onze bakermat Wolverhampton en onze geboorteplaats Congleton plaatsgevonden. Ook deze keer weer een lange reis, maar, zoals gewoonlijk, met een zeer voldaan gevoel huiswaarts gekeerd. We hebben heel veel vrienden van ons regiment opnieuw ontmoet en bedankt voor hun inspanningen. Daarbij wetende dat ook zij het gevecht met de tijd zullen verliezen en nu snel ouder worden. Maar hun trouw aan ons is onwrikbaar en ook ontroerend!

December heeft altijd iets van afscheid nemen. Afscheid nemen van 2012 en opnieuw beginnen in het

nieuwe jaar. Dat geldt ook voor drie mensen die de afgelopen jaren zeer veel voor ons bataljon hebben betekend. Zo gaan we per 2 januari afscheid nemen van de plaatsvervangend bataljonscommandant, Majoor Marcel Latour, de bataljons- en regimentsadjudant, Cor van der Krieken en het hoofd Sectie S3, Majoor Pieter Grijpstra. Ik wil hen alle drie hartelijk danken voor hun betrokkenheid, loyaliteit, vertrouwen en tomeloze inzet voor ons bataljon en regiment en onze Fuseliers. Zij zullen worden opgevolgd door respectievelijk de Majoor Frank Peters, Adjudant Charrel van Sambeeck en Majoor Jaap Bot. Welkom en veel succes heren!

Tot slot: dit is de laatste Vaandeldrager voor het jaar 2012 en hoewel het nog een beetje vroeg is, wil ik u wel alvast voor het eind van dit jaar hele prettige feestdagen toewensen en een goed begin van 2013, waarin wederom vooral een goede gezondheid het belangrijkste zal zijn.

Volo et Valeo!

*Kerstgroet van Juliana 1943
Kaartje, zoals dat werd ontvangen door alle militairen van de brigade. Het was afkomstig van Prinses Juliana, die op dat moment met haar kinderen in Canada verbleef. De foto is van Prinses Margriet, geboren op 19 januari 1943 in Ottawa, Canada.*

Van de Stichting Brigade en Garde

*Tekst: Kees Nicolai, Generaal-majoor b.d. der Fuseliers
Voorzitter Stichting Brigade en Garde*

Geen nieuws is soms ook goed nieuws

Op het moment, dat de kopij voor deze “Vaandeldrager” moest worden ingeleverd, had de voor november geplande bestuursvergadering van de Stichting Brigade en Garde nog niet plaatsgevonden en valt er eigenlijk van die zijde geen nieuwe relevante informatie te melden. Daar staat echter tegenover, dat een naderende jaarwisseling wel uitnodigt tot een korte terugblik.

Al terugblikkend valt me dan in de allereerste plaats op, dat het bataljon dit jaar niet te maken heeft gehad met uitzendingen en dat men zich volop kon concentreren op het zich vertrouwd maken met de CV 90. Dit liet onverlet, dat het bataljon zich het afgelopen jaar op diverse fronten (ik noem als voorbeelden alleen maar de verkenners en de deelnemers aan de wedstrijd om de “Prins Bernhard Trofee”) op bijzondere wijze heeft weten te onderscheiden. Voor de militairen van het bataljon was het wellicht nog belangrijker dat door het ontbreken van uitzendingen, nu eindelijk weer eens de nodige aandacht aan het “thuisfront” kon worden geschonken.

Ook op het gebied van regimentsaangelegenheden valt eigenlijk alleen maar goed nieuws te melden. De bestuurlijke taken van onze oud-strijders, zowel die van de “Brigade”, als die van de Indiëbataljons, zijn ondergebracht bij de Vereniging van Veteranen GFPI, waardoor deze taken zo lang als nodig zijn zekergestellt.

En als ik deze vereniging toch noem, kan ik consta-

teren, dat deze, met een bestand van ca. 650 leden, inmiddels een solide basis heeft.

Ook met onze historische verzameling gaat het uitstekend en dat betreft dan zowel de aanwinsten en de inrichting van de expositie, als de financiën. Het feit, dat deze verzameling wederom het predicaat “geregistreerd museum” heeft verworven, toont eens temeer aan, dat onze conservator, Hans Sonnemans, zijn zaken uitstekend op orde heeft. Hulde! Dat laatste geldt overigens ook voor zijn rol als hoofdredacteur van “de Vaandeldrager”.

Een uitgebreid lezersonderzoek heeft aangetoond, dat dit blad niet alleen in een behoefte voorziet, maar bij de lezers ook grote waardering geniet.

En tot slot wil ik niet onvermeld laten, dat aan twee prominente leden van ons regiment het afgelopen jaar een Koninklijke onderscheiding is toegekend (redactie: resp. Nelleke Swinkels en Generaal-majoor Leen Noordzij). Al met al voldoende “wapenfeiten” om trots op ons regiment te zijn en te blijven.

Na al deze positieve geluiden en na iedereen, die aan deze goede resultaten heeft bijgedragen, te hebben bedankt, rest mij slechts alle regimentsleden, hun families en al diegenen, die daarbuiten nog het regiment een warm hart toedragen, bijzonder prettige feestdagen en een voorspoedig 2013 toe te wensen.

Volo et Valeo

In memoriam

*Met diep leedwezen geven wij kennis van het overlijden van een lid van de Indiëbataljons GRPI
Wij wensen de naaste familie alle sterkte toe bij het verwerken van het verlies van hun dierbare.
Moge hij rusten in vrede!*

Vijfde bataljon GRPI

J. A. C. Keijzer

26 september 2012

Schiedam

IN MEMORIAM:

RIDDER MILITAIRE WILLEMSORDE PIERRE LOUIS BARON D'AULNIS DE BOUROUILL

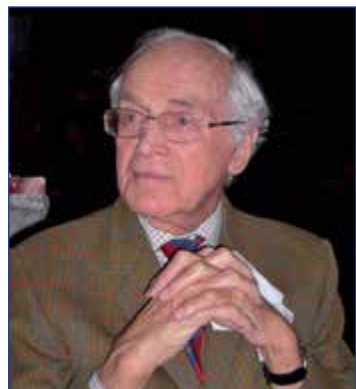
De Militaire Willemsorde is de hoogste Nederlandse militaire onderscheiding en tevens de hoogste Nederlandse Ridderorde, door Koning Willem I in 1815 ingesteld *"tot belooning van uitstekende daden van moed, beleid en trouw, bedreven door diegenen, welke, zoo ter zee als te lande, in welke betrekking ook, en zonder onderscheid van stand of rang, Ons en het Vaderland dienen."*

Ook het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene draagt aan haar vaandel, vanwege de krijgsverrichtingen van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene in de 2e Wereldoorlog, de Militaire Willemsorde en heeft in die hoedanigheid een band met de Ridders Militaire Willemsorde. Op dit moment is ons regiment zelfs het enige waar een actief dienende Ridder is geplaatst, nl. Kapitein Marco Kroon.

In Vaandeldrager 103 is een kort In Memoriam geplaatst van het overlijden van Ridder MWO Kapitein-vlieger b.d. Frits den Ouden. Kort nadat die editie van de Vaandeldrager naar de vormgever was gestuurd, overleed op 16 september Ridder MWO, Pierre Louis baron d'Aulnis de Bourouill.

In deze editie willen we ook aan hem enige aandacht besteden, omdat er in zijn geval ook nog een andere, zij het zijdelingse, link is met onze regimentsgeschiedenis.

D'Aulnis was tijdens de Duitse inval in Nederland op 10 mei 1940 als vaandrig commandant van een luchtdoelbatterij, gestationeerd in de buurt van Wasse-

Uit wikipedia: Piere Louis baron d'Aulnis de Bourouill

naar. Zijn batterij haalde die dag twee Duitse vliegtuigen neer. Na de capitulatie vervolgde hij zijn studie rechten aan de universiteit van Leiden, waar hij zich als lid van het studentencorps "Minerva" en de studentenweerbearheidsvereniging "Pro Patria" aansloot bij het verzet. In 1941

Door Kolonel der Fuseliers b.d. Luc Vermeulen

besloot hij om via België, Frankrijk en Spanje naar Engeland te ontkomen en werd hij een zgn. "Engelandvaarder". Via een verblijf in een Spaanse gevangenis en daarna dank zij de Britse autoriteiten via de Britse enclave in Gibraltar, wist hij in januari 1942 in het Britse Glasgow aan te komen.

D'Aulnis inspecteert tijdens Prinsjesdag 2011 de aangebetreden Leidse Studentenweerbearheidsvereniging Pro Patria op het Binnenhof

Na enige tijd en via vroegere Leidse contacten, waaronder Erik Hazelhoff Roelfzema (de Soldaat van Oranje) werd hij bestemd voor inlichtingenwerk in bezet gebied en kreeg hij een militaire training bij de Prinses Irenebrigade, waar hij naar verluidt, in maart 1942 werd beëdigd tot Tweede-luitenant. Voor zover bekend heeft hij verder niet bij de Irenebrigade gediend. D'Aulnis werd in juni 1943, als geheim agent per parachute gedropt in de buurt van Mepel, waarna hij in Nederland allerlei inlichtingenactiviteiten ondernam t.b.v. de geallieerde strijdkrachten en gericht tegen de Duitse bezetter. Hij was de langst in bezet Nederland opererende geheim agent.

D'Aulnis is veelvuldig gedecoreerd. In 1950 ontving hij uit handen van Prins Bernard de Militaire Willemsorde. Voor zijn inlichtingenwerk tijdens de oorlog ontving hij tevens van de Britse geheime dienst de Distinguished Service Order.

D'Aulnis is 93 jaar oud geworden. Dat hij ruste in vrede.

Regimentsflitsen

FAKKELTOCHT BEVRIJDINGSFESTIVAL EINDHOVEN 2012

Sergeant der Eerste Klasse Scheepers

Fuseliers van de Beie in desertpak over de Markt in Eindhoven...

Het jaarlijkse defilé ter herdenking van de bevrijding van Eindhoven is op 18 september als vanouds een kijk- en bezinningsevenement met veel uniformen, volksliederen, veteranen en (bevrijdings)vuur. Het spektakel begint en eindigt met dat vuur.

Rond 17.00 uur 's middags arriveert het vuur per fakkel bij de Belgisch-Nederlandse grens. Het heeft dan al een tocht van zo'n 600 kilometer achter de rug vanuit de Normandische stad Bayeux. Zoals ieder jaar is het daar opgehaald door wielrenners die het in estafette naar Aalst brengen. Daar vandaan zorgen atleten voor het vervoer van het laatste stuk. Aan het defilé nemen behalve de fakkeldragers ook middelbare scholieren deel, die dit jaar bij het aansteken van het bevrijdingsvuur in Bayeux aanwezig mochten zijn.

Andere deelnemers zijn o.a.: veteranen uit de Tweede Wereldoorlog, jongere veteranen die hebben deelgenomen aan militaire missies, 6 detachementen militairen van de 13e Gemechaniseerde Brigade uit Oirschot, heel veel leden van Eindhovense verenigingen, 6 harmonieën en fanfarekorpsen, de Eindhovense gilden en natuurlijk enkele tientallen oude legervoertuigen van de vereniging "Wheels".

De route, die alle deelnemers (vanaf ongeveer 19.30 uur) afleggen, start op het 18-Septemberplein. Vervolgens gaat het over de Demer, Marktstraat, Markt, Jan van Lieshoutstraat, Catharinaplein, Kerkstraat en Wal naar het Stadhuisplein. Daar zullen de eer-

sten rond 20.00 uur arriveren. Daarvoor, om 19.45 uur, hebben de Eindhovense gilden dan inmiddels "ten overstaan van het wereldlijk gezag in plechtig vertoon de eed van trouw hernieuwd".

Het defilé wordt afgenomen door burgemeester Rob van Gijzel, de Commandant van de 13e Gemechaniseerde Brigade, Brigadegeneraal Michiel van der

Opgesteld op het stadhuisplein, let op de verschillende uniformen!

Laan en Jonkheer Hoyte de Ranitz, voorzitter van de Stichting 18 September. Rond 21.00 uur steekt de burgemeester het bevrijdingsvuur aan bij het monument op het Stadhuisplein. Volgend jaar krijgt deze afsluiting van het defilé een bijzonder tintje. Dan is het monument vernieuwd. Er zijn dan bronzen plaquettes met de namen van alle ruim 1100 in de Tweede Wereldoorlog omgekomen Eindhovenaars op aangebracht. Na een toespraak van burgemeester van Gijzel, een optreden van zanger Gerard van Maasakkers en het spelen van de volksliederen wordt de bevrijdingsherdenking afgesloten.

Het bevrijdingsvuur brandt!

PRINSJESDAG 2012

Dit jaar had de Bravo 'Eagle' compagnie het voorrecht om deel te mogen nemen aan Prinsjesdag 2012. We hebben als gardisten op het binnenhof een prominente plaats en als Fuselier is dit dé dag om jezelf te presenteren aan Nederland. Uiteraard konden we niet onbeslagen ten ijs komen, dus gingen we vol overgave met deze buitenkans aan de slag met de voorbereidingen.

Die voorbereidingen startten 2 weken van te voren. Uiteraard begonnen we met het kleden van de hele compagnie in Utrecht, om onze ceremoniële tenue te passen. De helm en de schoenen namen we alvast mee, terwijl de rest van het tenue in het depot bleef

FUSELIERS KRIJGEN FRANSE ONDERSCHIEDING

Vijf Fuseliers hebben, samen met twaalf andere landmachtmilitairen, tijdens een ceremonie op het

Eerste-luitenants Manger en Buijsters

tot Prinsjesdag zelf. Terug op de kazerne begon het oefenen met helm en ceremonieel schoeisel, zodat we daar aan konden wennen. De CSM, Sergeant-majoor Lambriks, had op de bataljonsappelplaats van de School Zuid de afmetingen van het Binnenhof exact gemarkeerd met rood-wit lint. Zo konden we perfect oefenen voor Prinsjesdag. Aanvankelijk oefenden de vaandelwacht en het detachement apart, maar uiteindelijk doorliepen we gezamenlijk de gehele procedure. Tijdens de generale repetitie werd zo waarheidsgetrouw mogelijk het verloop van de dag gesimuleerd, zodat we allemaal een idee hadden van hoelang we bijvoorbeeld in "presenteer geweer" moesten staan. De generale repetitie verliep bijna vlekkeloos, dus konden we met veel vertrouwen uitzien naar de daadwerkelijke uitvoering in Den Haag. Op de dag zelf vertrokken we al vroeg naar de Hofstad, waar we in het ADO-stadion werden opgevangen. Daar lagen ook de ceremoniële tenues voor ons klaar. Na het kleden trad het vaandel ceremonieel in en vertrokken we met de bus naar het startpunt van onze route. Na een kort oponthoud marcheerden we onder begeleiding van de muziekkapel naar het binnenhof. Wat meteen opviel was de enorme belangstelling van de burgers en de media langs de route. Een bijzonder warm gevoel kregen we, toen we het binnenhof betraden en de muziekkapel de Prinses Irene-mars inzette. Eenmaal opgesteld op het binnenhof verliep de ceremonie vrijwel exact, zoals we hem hadden beoefend. Uiteraard stonden we wat langer dan we hadden verwacht, maar dat werd snel vergeten toen Hare Majesteit aan het einde van de Troonrede met Gouden Koets voor het detachement langs reed en trots zwaaide naar haar Fuseliers.

Nadat de Koninklijke stoet was vertrokken, marcheerden wij terug door de Hofstad en leverden ons ceremoniële tenue weer in. We kunnen met trots terug kijken op een mooie ceremonie waarbij de Fuseliers zich weer uitstekend hebben gepresenteerd aan Hare Majesteit, de regering en het Nederlandse volk.

Eerste-luitenant Hans Hest

achterdek van een Franse mijnenjager in de haven van Scheveningen op vrijdag 19 oktober jl. een

Kapitein Tom Pala ontvangt zijn onderscheiding van de Franse commandant.

Franse onderscheiding mogen ontvangen.

Tijdens hun uitzending TFE10 (september–december 2009) waren zij geplaatst op Kamp Hadrian, te Deh Rawod in Afghanistan en maakten zij deel uit van, of ondersteunden de B "Eagle" Compagnie van 17 Painfbat GFPI.

Op dit kamp was ook een Franse parachutisteneenheid geplaatst, die als primaire taak had het aanwe-

BEËDIGING EN KOORDUITREIKING HEDEL

Tweede-luitenant Wolfs, Pelotonscommandant uitgestegen, A-Compagnie

Het Gelderse Hedel, vaandelplaats van ons Regiment, vormde op 26 oktober jl. het decor voor de beëdiging van en koorduitreiking aan nieuw geplaatst personeel binnen ons bataljon.

De plaats staat symbool voor één van de hevigste gevechten die de Prinses Irene Brigade voerde tijdens hun veldtocht om het bezette Nederland te bevrijden. In april 1945, tegen het einde van de oorlog,

Het monumentje in Hedel

kregen de mannen opdracht om samen met Britse Royal Marines de Maas over te steken bij Hedel en Velddriel. De Prinses Irene Brigade had de taak om

zige ANA- (Afghan National Army) detachement op te leiden en te trainen.

Tijdens de uitzending is er een zeer prettige en professionele samenwerking ontstaan tussen de Fransen en onze eigen eenheid, door elkaar te steunen tijdens operaties, al dan niet met infrastructurele – en logistieke ondersteuning.

Ondanks dat er voorafgaande aan de uitzending geen mogelijkheid is geweest om gezamenlijk een opwerkprogramma te doorlopen, heeft dit tijdens de uitzending, zelfs ondanks de taalbarrière, geen problemen opgeleverd.

De professionele samenwerking werd dan ook zeer gewaardeerd door de Franse commandant en was uiteindelijk de reden voor de onderscheiding.

De onderscheiden Fuseliers zijn: de Kapiteins Tom Pala en Arjan Luiten, Eerste-luitenant Hans van Hest, Adjudant-onderofficier John van Helvert en Sergeant-majoor Bart Lambriks.

Volo et Valeo!

ter hoogte van Hedel een bruggenhoofd te vormen. De eerste eenheden kwamen aan wal bij de zgn. kilometterraipaal 26.1. Na het innemen van enkele boerderijen kwamen de gevechtsgroepen in contact met Duitse troepen uit de richting van Ammerzoden. Dit bleek het begin te zijn van vele dagen van gevechten, beschietingen, verliezen aan eigen zijde en het maken van Duitse krijgsgevangenen.

Een oud-strijder zegt over deze periode: "Nooit verzuim ik bij het passeren van de brug bij Hedel een blik te werpen in de richting van het haventje om zo de gesneuvelden daar te gedenken. Ik leefde door, zij sloten hun leven daar af".

Bij de gevechten die volgden in en om Hedel van 23 tot en met 25 april, lieten 12 mannen van de Irenebrigade het leven.

Deze namen zijn vereeuwigd op het monument aan de Koningin Wilhelminaweg, waarop ook de kilometterraipaal 26.1 bevestigd is, ter nagedachtenis aan de landing.

In de vroege middag van 26 oktober arriveerden de te beëdigende en koordontvangende militairen bij het dorpshuis Gelre's End, waar ook de uitgenodigde re-

laties aanwezig waren.

Aansluitend werden de militairen samen met het detachement van de A “Tijger” Compagnie afgemarcheerd door het centrum van Hedel naar het monument. Het kleine grasveldje voor het monument werd gevuld door de twee detachementen van ons bataljon en vele oud-strijders uit binnen- en buitenland, hun relaties en overige belangstellenden.

Na het melden van de eenheden en het intreden van het vaandel, richtte (waarnemend) Burgemeester de Cloe van de gemeente Maasdriel het woord tot de aanwezigen. Daarin haalde hij heel duidelijk de geschiedenis van de slag om Hedel en de daaruit volgende band tussen ons Regiment en de vaandelplaats aan.

Deze band werd benadrukt door onze bataljonscommandant Luitenant-kolonel de Boer, die daarnaast aan de militairen en hun thuisfront vertelde wat het werken bij het regiment inhoudt en wat ze dan ook de komende jaren konden verwachten.

De afsluiting en voor velen ook de bekroning van deze ceremonie, was de beëdiging van de negen militairen op het vaandel, gevolgd door de uitreiking van de 32 koorden.

Generaal-majoor b.d. Hemmes was samen met zijn kameraden uit Nederland en Groot-Brittannië aanwezig om de gesneuvelden te herdenken. Aansluitend aan de beëdiging reikten zij traditioneel de koorden uit en zoals altijd ondersteund door kinderen van groep 7 en 8 van Basisschool “de Zaaier”.

Na de welbekende toast met het immer zo heerlijke Calvados, was het tijd om in te stijgen in de bus en te verplaatsen naar de jachthaven. Onze collega's van de pontonniers stonden daar gereed op de locatie Crèvecœur met 3 boten, om de mannen halverwege de Maas er weer uit te gooien. Gezien de weersom-

standigheden was de term waterkoud zowel letterlijk als figuurlijk op zijn plek tijdens het nat maken van de koorden.

Desalniettemin sprongen de onverschrokken Fuseliers stuk voor stuk het water in, om na enkele tientallen meters zwemmen door hun collega's en de regimentscommandant op de oever verwelkomd te worden.

De A Compagnie zorgde voor een kop erwtensoep en een broodje worst, waarna de drijfnatte koordontvangers zich na de vele felicitaties van collega's en oud-strijders konden omkleeden in een verwarmde tent.

Na de receptie in Gelre's End met een hapje en een drankje kon een ieder terug kijken op een geslaagde dag waarbij de tradities van ons regiment wederom in ere zijn gehouden.

Generaal-majoor bd Rudi Hemmes begeleidt een Hedels kind tijdens de koorduitreiking.

HERDENKING CONGLETON

Tweede-luitenant Oosterveer, Commandant 3e Peloton B Compagnie

Op 10 en 11 november 2012 heeft 17 Painfbat GFPI in Congleton (UK) acte de présence gegeven bij de Memorial Day – herdenkingsceremonie voor de gevallen sinds de Tweede Wereldoorlog. Ons bataljon werd vertegenwoordigd door twee oud-strijders en een 10 man sterke delegatie, waaronder de bataljonscommandant, de bataljonsadjutant en zijn

Generaal-majoor bd Hemmes de delegatie van het Garderegiment Fuseliers, lopen achter het vaandel van de veteranenvereniging van de Brigade uit Congleton.

De burgemeester van Congleton legt de krans bij het oorlogsmonument.

opvolger en de plaatsvervangend bataljonscommandant. Tevens was ook Generaal-majoor b.d. Hemmes aanwezig.

Zaterdag werd er al vroeg verzameld voor het vertrek richting Engeland. Na een voorspoedige reis, via de kanaaltunnel, arriveerde de delegatie eind van de middag in Congleton. Na het kwartier maken en opfrissen in het hotel kwam de burgemeester van Congleton, samen met enkele wethouders en hoogwaardigheidsbekleders uit de gemeenschap, ons ophalen om te gaan dineren.

Na een uitstekend diner werd de avond afgesloten met een korte toespraak van de burgemeester en Generaal Hemmes, gevolgd door een toast op het regiment en op de stad Congleton.

Zondagochtend, na een stevig Engels ontbijt in DT, ontving Tweede-luitenant Oosterveer na een korte ceremonie zijn Fuselierskoord, uiteraard gevolgd door het drinken van een glaasje Calvados. Vervolgens werd er verplaatst naar het gemeenschapshuis, waar alle genodigden verzamelden voor het defilé

door de stad. Hier was het een weerzien van oude bekenden en kennismaken met de oud-strijders uit Congleton. Nadat iedereen gearriveerd was, werd er opgesteld voor het defilé. Dat was als volgt samengesteld: voorop de oud-strijders en veteranen uit Congleton, daarachter de delegatie van het 17e Bataljon, gevolgd door drie pelotons jeugdverenigingen van de Engelse Land-, Lucht-, en Zeemacht, die op hun beurt weer werden gevolgd door diverse verenigingen uit de stad.

Het defilé verplaatste zich door de stad tot bij het monument voor de gevallen, waar een ceremonie met kranslegging werd gehouden. Hierna volgde een kerkdienst in de Anglicaanse kerk, waar tijdens de

Lkol der Fus Henk de Boer, legt een krans namens het regiment.

dienst werd stilgestaan bij diegenen die zijn gevallen bij de verdediging van onze hedendaagse vrijheid. Na de dienst werd de delegatie nog ontvangen in het gemeentehuis voor een hapje en een drankje. Tevens was hier nog een laatste dankwoord van de burgemeester voor onze aanwezigheid bij de herdenking.

Mars door de straten van Congleton

Gezien de lange rit terug die nog voor ons lag, werd hierna snel omgekleed in burger en vertrokken wij door een prachtig zonnig landschap en wederom via de kanaaltunnel huiswaarts. Het was laat in de avond toen we weer in Oirschot terugkeerden. Na een kort afscheid ging iedereen snel zijns weegs, want de volgende ochtend was er weer gewoon apèl voor de nieuwe werkweek.

De Fuseliërs-sabel, in het stadhuis van Congleton, aangeboden door het regiment bij het jubileum in 2011.

HERDENKING WOLVERHAMPTON

Op vrijdag en zaterdag 2 en 3 november 2012 heeft een delegatie van 17 Pantserinfanteriebataljon GFPI een bezoek gebracht aan de voor het regiment belangrijke Britse plaats Wolverhampton. De delegatie bestond uit Generaal-majoor b.d. Hemmes, de bataljons- en regimentscommandant Overste de Boer, bataljons- en regimentsadjutant van der Krieken en vanuit de compagnieën de Tweede-luitenants Gerdes, Wolfs en Blok. Ook Adjudant van Lier en Sergeant der Eerste klasse Minee maakten deel uit van de delegatie.

De erewacht van de RAF bij de Nederlandse graven.

ontmoeting met de burgemeester en een wethouder van Wolverhampton en vertegenwoordigers van The Royal British Legion.

Tijdens deze herdenking was zichtbaar hoe in de Britse cultuur wordt omgegaan met het oorlogsverleden en het eren van de gevallen. Ondanks dat het meer dan 60 jaar geleden is dat de Irenebrigade in Wolverhampton huisde, wordt toch ieder jaar een herdenking gehouden. De Britten zijn hierin minder sober en dat is goed te merken aan hoe de ceremonie wordt aangekleed. Bij de ceremonie gaven cadetten van de Royal Air Force acte de presence; zij verzorgden de wacht bij het monument en de graven. Ook was een aantal vaandels van The Royal British Legion aanwezig.

Aansluitend zijn wij door de burgemeester van Wolverhampton uitgenodigd voor de thee in het gemeentehuis. De regimentscommandant en de burgemeester hebben daar onder het genot van Engelse thee een kort woord gesproken over de band van ons regiment met de stad Wolverhampton. Een band

De vaandels van de Britse veteranenverenigingen, langs de weg naar het kerkhof.

Het doel van het bezoek was de jaarlijkse herdenking van de op de begraafplaats Jeffcock Road in Wolverhampton begraven omgekomen militairen van de Irenebrigade.

In de avond van 2 november heeft de delegatie van het bataljon kennisgemaakt en gesproken met de afgevaardigden van “The Royal British Legion”, een organisatie die zich inzet voor het welzijn en de belangen van Britse oud-strijders en ex-militairen.

Zaterdag 3 november stond in het teken van de herdenking op de begraafplaats Jeffcock Road en een

Generaal-majoor b.d. Hemmes en Luitenant-kolonel der Fuseliërs de Boer brengen de eregroet, na het leggen van de krans.

die lang geleden is gelegd, maar nog altijd voelbaar en zichtbaar aanwezig is. Niet voor niets draagt de burgemeester, sinds zij burgemeester is van de stad Wolverhampton, op haar jasje het embleem van de Garde Fuseliërs Prinses Irene. Ook de zeer promi-

EREWACHT STAATSBEZOEK PRESIDENT ITALIË

Van 23 tot en met 25 oktober jl. vond het staatsbezoek van de Italiaanse president Giorgio Napolitano aan Nederland plaats. Na aankomst op ‘Rotterdam-the Hague Airport’ heeft Koningin Beatrix de president ontvangen op paleis Noordeinde. Dit ontvangst was uiteraard voorzien van de nodige militaire eer, waar de Fuseliërs van de A “Tijger” Compagnie aan hebben deelgenomen. Na de nodige momenten van vooroefenen met gewapende exercitie en het kleden in het ceremonieel tenue (CT) vertrokken de Fuseliërs op dinsdag 23 oktober in alle vroegte naar de Frederik kazerne in Den Haag. Daar werd na het ontbijt omgekleed in het CT en zijn de laatste voorbereidingen verricht. Vervolgens verplaatste het geheel per bus naar het Koninklijk Staldepartement, waar, naast de Fuseliërs, ook de detachementen van

nent aanwezige Fuseliërs-sabel te midden van de zilvercollectie van de stad getuigt van deze band.

Het neigen van de vaandels, tijdens de ceremonie.

Voor ons als jonge pelotonscommandanten bij het bataljon een mooie ervaring, maar ook goed om te zien, dat na al die jaren de gevallen niet vergeten worden. Het lijkt ons dan ook een goede traditie om jaarlijks terug te keren naar deze plaats.

Gedurende de periode van 04 t/m 06 oktober heeft een gedeelte van de vaste staf van de Koninklijke Militaire Academie (KMA) een studiereis ondernomen naar Normandië.

Op zich niets bijzonders, zult u zeggen. Echter wat veel mensen niet weten is, dat er op de NLDA (Nederlandse Defensie Academie) en de KMA in het bijzonder, een redelijk aantal (ex)Fuseliers werkzaam is.

Deze studiereis stond in het teken van D-day (uiteraard), maar ook van het bevorderen van de saamhorigheid binnen de verschillende gelederen van de opleidingen KMA.

En het zou voor ons als Fuseliers een gemiste kans zijn, als we in Normandië onze collega's niets zouden bijbrengen over de geschiedenis van onze Prinses Irene Brigade en de tradities van ons regiment.

Binnen de trip was ruimte ingepland om de stranden van Arromanches en het museum aldaar te bezoeken. We hebben ook getracht om onze collega's in te wijden in het genot van een borreltje Calvados, maar dat viel vreemd genoeg niet bij iedereen in de smaak!

Op de laatste dag van de studiereis werden de omgeving van Bréville, het Chateau St-Côme en de commandopostlocatie bij "Hellfire corner" bezocht.

Adjutant-onderofficier Instructeur René van Herp
Sergeant-majoor Patrick Mertens

Daar was een bespreekpunt t.b.v. de beeldvorming, met uiteraard een rondleiding door de tuin van de Familie Parkinson. (Dit zou overigens wel eens een van de laatste keren kunnen zijn: het huisje is nl. te koop!)

Hoogtepunt was de ceremonie van kranslegging namens de NLDA bij het monument door de commandant KMA, Kolonel der Jagers Ludy de Vos, die voor deze gelegenheid was uitgedost met het Fuselierskoord en de commandant Cadettenbataljon, Luitenant-kolonel Albertema. Beiden werden geassisteerd door de compagniesadjudanten van beide opleidingscompagnieën, de adjudanten Richard van Horen en Hans Mallens.

Het blijft steeds weer een geweldige ervaring om als Fuselier hierbij aanwezig te zijn en een groot aantal collega's deelgenoot te maken van een stuk geschiedenis van ons regiment.

Het monumentje bij het chateau St-Côme, omgeving Breville.

Rest ons om de regimentscommandant te danken voor zijn toestemming om het invasiekoord te mogen (laten) dragen; dat geeft toch een ander karakter aan de reis voor de koorddragende (ex)Fuseliers.

Volo et Valeo.

Vereniging Van Veteranen GFPI

Voorzitter: Brigadegeneraal der Fuseliers Arie Vermeij, Zoutmansweg 26, 2811 ET Reeuwijk
Secretaris: Luitenant-kolonel Andy van Dijk, Laan van Everswaard 47, 4617 LH Bergen op Zoom, contact: vvvgfpi@home.nl
Penningmeester/ledenadministratie: Lucien van Groenestijn, Slakkenveen 403, 3205 GL Spijkenisse, tel. 0497-591943
Voor meer informatie: www.vvvgfpi.nl

VEEL WAARDERING VOOR VETERANEN(-WERK)!

Tekst: Brigadegeneraal der Fuseliers Arie Vermeij, voorzitter Vereniging Van Veteranen GFPI

In deze rubriek vindt u verenigingsnieuws over de VERENIGING VAN VETERANEN GFPI (VVVGFP) en per nummer zullen wij een actuele missie, een reeds uitgevoerde missie of een actueel onderwerp belichten.

Waardering voor het werk van Uruzgan-veteranen

Nu zullen jullie denken, in welke krant heeft dat gestaan, of hebben we er recentelijk niets iets van op TV gezien? Dat klopt, het is dan ook geen nieuws van of voor de media, maar een persoonlijk verslag van mijn laatste bezoek aan Afghanistan in oktober. Ten eerste heb ik sinds 2006 voor het eerst eens niet alleen maar rondgevlogen, maar weer eens rondgeleden. Daarbij viel het op dat het in de steden Kandahar en Kabul gewoon rustig was. Er gingen om 09.00 uur 's morgens gewoon honderden kinderen huppelend naar school. Ook reden er veel en vooral ook veel fatsoenlijke auto's rond en waren er veel commerciële activiteiten te zien en agenten bemanden niet alleen maar controleposten, maar stonden gewoon het verkeer te regelen op kruispunten. Bovendien waren er in het straatbeeld van de steden vooral veel hoofddoekjes te zien en daarentegen slechts enkele burka's: dat was in 2006 wel anders.

Mijn tweede indruk deed ik op tijdens de Campaign Synchronisation Conference, waar de overdracht van ISAF aan het Afghaanse leger en de politie werd afgestemd door Commandant ISAF, (US 4 sterren) Generaal Allen, met vijf Afghaanse ministers, een aantal ambassadeurs, de veertig hoogste Afghaanse generaals van leger, luchtmacht en de diverse politiekorpsen, met de ISAF top. Aan deze historische conferentie nam ik namens mijn baas, Commandant Joint Forces Command Brunssum deel, die de NAVO baas is van Generaal Allen. Op deze conferentie moesten alle Afghaanse generaals hun plannen voor het komende half jaar presenteren en afstem-

men (onderling en met ISAF).

Inmiddels zijn het Afghaanse leger en de politie opgebouwd tot een sterkte van bijna 350.000 man, waarvan de training ook is afgerond. Tevens is er ook een groot aantal districten qua veiligheidsdiensten door ISAF overgedragen aan de Afghaanse overheid en is 76% van de bevolking nu niet meer onder de 'hoede' van ISAF, maar van hun eigen veiligheidsdiensten. Ook de hele provincie Uruzgan is inmiddels overgedragen en het is er rustig. De laatste districten (fase 4 en 5 van de overdracht) volgen komend jaar. Het was indrukwekkend om mee te maken hoe al die Afghaanse generaals hun verantwoordelijkheid namen; we zijn er nog lang niet, maar ik heb er vertrouwen in.

Jullie zullen je misschien afvragen hoe dat nu gaat qua veiligheid. Afghanistan-breed gaat het echt vooruit: 92% van de bevolking heeft het afgelopen jaar geen terroristische actie binnen een straal van 1 kilometer meegemaakt; dat is een heel positieve stijging van 25% sinds 2010. Bovendien is het aantal ISAF slachtoffers met 44% gedaald sinds 2011. Daarentegen zijn er wel wat meer slachtoffers bij de Afghaanse politie en het leger, maar in het totaal neemt het aantal veiligheidsincidenten wel af. Nu lijkt het mogelijk in de media, alsof er nog steeds heel veel aanslagen in bijvoorbeeld Kabul plaatsvinden, maar dat is vooral propaganda van de Taliban, want het aantal aanslagen lag de afgelopen jaren boven de 10 binnen de stad en dit jaar slechts 4 binnen een straal van 17 tot 20 km buiten de stad. Op deze wijze wil de Taliban wereldwijd in de media een aanslag in/bij Kabul scoren, terwijl het doel gewoon een onbeveiligd restaurant of een hotel ruim buiten de stad Kabul was. Het doel van de aanslagen is momenteel om te laten zien dat de regering Karzai de veiligheid van de burgers niet kan garanderen. Nou, dan hebben we goed en slecht nieuws; dat zou in Nederland ook niet voor 100% lukken tegen zelfmoordenaars in

Amsterdam of Rotterdam.

Wat is nu die waardering voor Uruzgan- veteranen? Dat we kennelijk ons werk niet voor niets hebben gedaan, want de bevolking heeft het gewoon inmiddels rustiger, veiliger en beter dan voorheen en de jeugd gaat in groten getale naar school!

Nieuws van Facebook

Op de Facebook pagina van de VVVGFPi wordt er momenteel door veteranen gesproken over het ontwerp van een VVVGFPi-zegelring. Mochten jullie belangstelling hebben; doe mee aan het ontwerp ervan!

2 oktober 2012 vond de “verlate” uitreiking van het gevechtsinsigne aan Sergeant der Eerste Klasse Patrick Bos door de waarnemend Commandant OT-CRij (Opleidings- en Trainingscentrum Rijden), Luitenant-kolonel der Fuseliers Marcel Duvekot, plaats.

Patrick Bos heeft als Korporaal der Eerste Klasse van de A Compagnie 17 Pantserinfanteriebataljon GFPI deel uitgemaakt van de TFE2, van november 2006 tot maart 2007 in Kamp Holland te Tarin Kowt, Afghanistan. Zoals het gros van deze compagnie heeft ook Patrick het nodige moeten doorstaan. Als PTLS-er (“gewondenverzorger”) heeft hij diverse malen onder gevechtsumstandigheden zijn werk uitgevoerd. 25 maal onderschepten de genisten een IED (Improvised Explosive Device, veelal aangeduid met: “bermbom”) en éénmaal ging het toch mis. De Patria reed op een IED met als gevolg: werk aan de winkel voor Patrick. Verder maakte hij vrijwel elke keer deel uit van de bezetting van de pelotonsbuitenpost Poentjak, welke regelmatig onder vuur lag van 107mm rockets, RPG's of direct vuur. Hij was er tweemaal bij toen er een zelfmoordaanslag werd uitgevoerd op een konvooi van de A Compagnie. Diverse gewonde collega's zijn nog steeds dankbaar voor zijn doortastend optreden. Op zijn 'vrije dagen' terug op kamp Holland assisteerde hij vrij-

willig bij de “Role 2” (de verbandplaats). Hij wilde zich immers verder bekwamen op het gebied van de oorlogstraumatologie. Helaas bleef het helpen op de base niet beperkt tot de grenzen van de Role 2. In de laatste maand voor uitroteren schoot een aan het bataljon toegevoegde collega per ongeluk een pelotonsgenoot in de buik met een Glock. Patrick heeft eerste hulp verleend en de collega heeft het gered. Patrick bleef kalm en bescheiden...

Helaas werd Patrick na de uitzending overgeplaatst en was hij “uit beeld” toen enkele jaren na de uitzending de toekenning van de gevechtsinsignes (met terugwerkende kracht tot 1 juni 2001) in kaart werd gebracht. Patrick had behalve de ISAF missie ook SFOR 13 in 2001 en SFIR in 2004 met 17 Painfbat GFPI achter de kiezen. Patrick is na de laatste uitzending aan het AMV-traject (redactie: AMV=Algemeen Militair Verpleegkundige) begonnen en is inmiddels op het OTCRIJ beland als rijinstructeur.

Gelukkig – beter laat dan nooit- is de administratieve omissie alsnog recht gezet. In het bijzijn van zijn trotse ouders hebben we tijdens een appèl op het OTCRIJ de zaken recht kunnen zetten. Patrick kan sinds 2 oktober deel uitmaken van de groeiende groep instructeurs OTCRIJ met gevechtservaring (drager van het gevechtsinsigne). Voor de Overste Duvekot was het natuurlijk een bijzonder moment, hij was immers ook plaatsvervangend Commandant 17 Painfbat GFPI in de bedoelde periode.

Kopij

Zijn er leden die iets te vertellen hebben over hun huidige, of inmiddels afgesloten uitzending, of over hun vervolgloopbaan buiten defensie, stuur dan een goed verhaal met een paar foto's naar onze secretaris. Mocht je niet zo'n schrijver zijn, meldt je dan gerust aan voor een interview.

Leden

Ten slotte is ons ledental inmiddels gestegen tot bijna 650 betalende leden, maar we vertegenwoordigen circa 6000 (jonge) veteranen, dus: word betalend lid! Dan kunnen wij onze stem in de belangenbehartiging nog duidelijker laten klinken. Wil je jezelf of iemand anders aanmelden als lid van de

VVVGFPi, dan kan dat bij onze secretaris vvvgfpi@home.nl, of surf naar onze website www.vvvgfpi.nl. Op onze website kun je via het gastenboek, of de links mogelijk ook je ‘oude kameraad’ terugvinden,

artikelen over uitzendingen lezen en foto's bekijken. Afsluitend nog een allerlaatste verzoek van onze ledenadministratie: geef a.u.b. je nieuwe adres door als je verhuist!

Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Voorzitter: Generaal-majoor b.d. R.W. Hemmes, Thorbeckelaan 74, 2564 BS 's-Gravenhage

Secretaris: F.C. van der Meeren, Noordsingel 23, 4611 SB Bergen op Zoom

Bij overlijdensgevallen van leden van bovengenoemde vereniging graag bericht aan:

Nelleke Swinkels – van de Vorst, Esdoornstraat 21, 5682 CM Best, of e-mailadres:

nellekeswinkels@onsbrabantnet.nl. Tel: 0499-374444 en tel: 06-54796857.

Gelieve ook uw adreswijziging naar Nelleke Swinkels te sturen.

Website: www.prinsesirenebrigade.nl

“WETENSWAARDIGHEDEN VAN ONZE VERENIGING”

Tekst: Rudi Hemmes, Voorzitter van de Vereniging van Oud-Strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade “Prinses Irene”

Operatie Market Garden

Parademonstratie op de Ginkelse Heide

Vier van onze mensen waren uitgenodigd om van 19 tot 23 september deel te nemen aan de Arnhem Battlefield Tour ter herdenking van de operaties rond Market Garden in september 1944. Een verslag vindt u elders in deze Vaandeldrager.

Beëdiging en koorduitreiking Hedel

Old soldiers never die ...

Op 26 september werden koorden uitgereikt in Hedel. Het weer werkte mee. Wel frisjes, maar ook zon en weinig wind. De burgemeester hield een mooie speech, waarbij hij bijna de Regimentscommandant en mij het gras voor de voeten wegmaaide. Ook daarvan vindt u in deze Vaandeldrager een verslag.

Oud-strijder Burton Sanders reikt koorden uit

Nat pak voor kersverse koorddragers

Herdenking Wolverhampton

Op 2 november vertrokken acht Fuseliers en een oud-strijder in een busje naar Woverhampton om op 3 november aanwezig te zijn op de begraafplaats op Jeffcock Road bij de herdenking van de 23 aldaar begraven Prinses Irene Brigade mannen. Een verslag vindt u elders in deze Vaandeldrager.

Herdenking Congleton

Ook van de tocht naar Congleton op 10 november vindt u een verslag in deze Vaandeldrager. Tien Fuseliers en twee oud-strijders woonden de herdenking bij op 11 november in de tweede stad in Engeland, waar onze Brigade en dus ook het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene, Ereburger zijn.

HERDENKING MARKET GARDEN, 19 TOT EN MET 23 SEPTEMBER 2012

Tekst: Generaal-majoor b.d. Rudi Hemmes, voorzitter van de Vereniging van Oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade "Prinses Irene"

Britse, Amerikaanse en Nederlandse delegatie met 4 Nederlandse jonge veteranen en Britse burgers.

Op uitnodiging van de BBC werden 4 leden van onze vereniging (Frans van der Meeren, Max Wolff, Karel Zwart en Rudi Hemmes,) uitgenodigd om van 19 september tot en met 23 september als gast aanwezig te zijn in Oosterbeek bij de Battlefield Tour ter herdenking van de Operatie Market Garden. Het Nederlandse detachement van vier man van de Prinses Irene Brigade werd aangevuld met vier jonge Afghanistan-veteranen (Steven Baan, Rene van Bergen-Henegouwen, Marcel Kerstens en Rob Knoben), die als chauffeur zouden optreden. Grote verrassing want het waren twee Fuseliers, een gewezen Fuselier en een Marinier die met de Fuseliers was uitgezonden geweest. Op het laatste moment

Functie overdracht Regiments Adjudant

Adjudant Cor van der Krieken heeft een nieuwe taak gekregen bij het Korps Commando Troepen en zal op 19 december zijn functie overdragen aan AOO Van Sambeek. Wij danken Cor van der Krieken voor alles wat hij voor ons heeft betekend en wensen beiden een heel goede toekomst.

Regiments verjaardag

Vrijdag 11 januari wordt in Oirschot de verjaardag van het Regiment gevierd. Ik hoop dat velen daarbij zullen zijn.

Kerst en Jaarwisseling

Met de feestdagen in het vooruitzicht wens ik u en allen die u dierbaar zijn een goede en en gezegende Kerst en een voorspoedig en gezond Nieuwjaar. Dat u nog maar veel Vaandeldragers zult mogen lezen.

De kransen die werden gelegd bij de herdenking op de Ginkelse Heide.

drage van "The Afghanistan Trust" konden de Britse veteraan Kolonel b.d. John Waddy en de Britse historicus Bob Kershaw samen met hun Nederlandse liaisonman, Overste Jos Hekking van de KLu, de plannen die zij al hadden gemaakt doorzetten.

Engelse humor

Het programma voor donderdag gaf aan dat wij om 08.30 uur zouden starten met veertien auto's aan een tour die begon bij de Renkumse Heide en die ons voerde langs de Bilderberg naar de bruggen bij Arnhem en via verschillende hospitalen naar de Ginkelse Heide en de omgeving daarvan. John Waddy vertelde bij elke stop uitvoerig wat zijn belevenissen als luitenant in september 1944 waren geweest en Bob Kershaw legde uit welke de reacties van de Duitsers waren. Erg interessant en met Britse humor gebracht.

De eerste 5 van de 1000 parachutisten die op de Ginkelse Heide landden na de herdenking.

Op vrijdag gingen wij om 08.00 uur op weg naar Hartenstein en daarna via de Westerbouwing naar de Valkhof en de bruggen in Nijmegen om te eindigen zuid-oost van Renkum waar de Operatie Pégasus

(de terugtocht over de Rijn) werd uitgevoerd. Zaterdag was de herdenking bij het Paramonument en een parademonstratie van ongeveer duizend parachutisten op de Ginkelse Heide met 's avonds een galadiner aangeboden door Luitenant-generaal Mart de Kruijf, Commandant Landstrijdkrachten. De tour werd zondag besloten met het bijwonen van de herdenkingsdienst op het Ereveld in Oosterbeek.

Alleen maar genieten

Door het wegblijven van de BBC waren er niet voortdurend interviews en was het alleen maar genieten. Er was een goede band tussen de verschillende detachementen en de goede contacten met andere veteranen hebben bijgedragen tot het welslagen van deze Battlefield Tour.

De hele week was prima verzorgd, niet alleen de Tour maar ook de verzorging in het hotel. Elke morgen een uitgebreid (Engels) ontbijt, een goed gevuld lunchpakket en 's avonds een buffetdiner met de

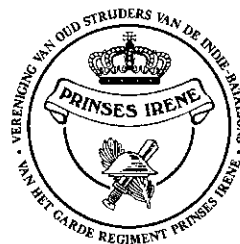

De 3 oude en 4 jonge Nederlandse veteranen danken de dames die bedienden bij het galadiner.

meest uiteenlopende lekkernijen. Wij (de oude veteranen) hebben genoten van deze dagen. We hebben niet alleen genoten van wat de organisatie voor ons had geregeld, maar ook en vooral van de geweldige zorgen van de jonge veteranen, de chauffeurs. Zij zorgden ervoor dat het ons al die dagen aan niets ontbrak, namen zelfs stoelen mee uit het hotel om te voorkomen dat wij te lang zouden moeten staan.

Al met al een geweldige Tour die wij met grote dankbaarheid hebben beleefd. Wij hebben daarvan uiting gegeven door de organisatoren ieder een fles Calvados aan te bieden, die onze Regimentscommandant, Overste de Boer, daartoe ter beschikking had gesteld.

Vereniging van Oud-Strijders Indië-Bataljons Garderegiment Prinses Irene

Voorzitter: H. Vleeming, St. Willebrorduslaan 8, 6931 ES Westervoort, tel. 026-3118271.
Secretaris: Th. J. van Alst, Nic. Beetsstr. 29, 6901 LW Zevenaar; tel. 0316-524002
e-mail: t.alst@upcmail.nl
Penningmeester: W.G. ter Horst, Emmalaan 15, 7204 AT Zutphen, tel. 0575-519207
e-mail: wg.terhorst@chello.nl. Bankrekening: abn-amro 53.25.60.396.

TOESPRAAK HERDENKING TIJDENS DE REÛNIE 19 SEPTEMBER 2012 TE OIRSCHOT.

[REDACTIE: DE TEKST VAN DE TOESPRAAK VAN DE VOORZITTER VAN DE VOSIB GRPI WORDT HIER ONVERKORT WEERGEGEVEN].

“Kunt u mij allen verstaan??? (Duidelijk antwoord uit de aanwezigen: “Jaaaaaa!”)

Fijn dat U allen naar deze gezamenlijke herdenkingsplechtigheid bent gekomen. Vooral omdat dit de laatste reünie is, die door de eigen bataljonscomité's is georganiseerd en natuurlijk met veel medewerking van het regiment.

Dames en Heren, toen wij als dienstplichtige militairen van het 3e, 4e, 5e, 6e en 7e bataljon van het Garderegiment Prinses Irene in de jaren 1946 tot en met 1949 naar het voormalig Nederlands Oost-Indië vertrokken, konden wij ons niet indenken noch voorstellen, dat wij bij terugkeer op Hollandse bodem, 93 Sobats (Kameraden) op de diverse Erevelden in de Tropen moesten achterlaten.

Voorzitter VOSIB Harry Vleeming

Tekst: Harry Vleeming voorzitter VOSIB

Onze sobats, strijdmakkers, vrienden, mensen van ons, iets van onszelf ligt daar ver weg begraven, iets wat we samen deelden (we waren één familie als een hechte groep “broers” onder elkaar).

Daarom zijn wij vandaag hier weer bijeen, om in een plechtige bijeenkomst te gedenken, dat zij toentertijd hun nog jonge leven gaven voor het Vaderland en hun opdracht daarginds bekochten met de dood.

(Er waait een deel van zijn papieren op de grond, Majoor Latour loopt er snel naar toe en geeft het terug). Reactie Harry Vleeming.....”Majoor Latour zo ziet u maar weer, dat wij elkaar goed kunnen bijstaan”

Zij bekochten hun opdracht daarginds met de dood. Ze stierven al, voordat ze echt konden gaan leven, zoals wij, die bij terugkeer een toekomst konden opbouwen.

Zie aldaar de commandant van het keurig opgestelde Erepeloton met zijn gezonde Fuseliers van 40 in getal, het is een lust om te zien.

Een nog grotere groep gezonde kerels, die wij daar hadden, van 93 in getal werd ons ontnomen en moesten we achterlaten.

Waarvoor en waarom.....? Ik moet het antwoord schuldig blijven.

Het is als de dag van gisteren dat ze bij ons stonden, maar ook vandaag.

In onze geest, gedachten c.q. geheugen en op ons netvlies, zien we ze schouder aan schouder voor ons staan, omdat wij hen nooit uit de herinnering zullen

Begraafplaats Menteng Pulu

kwijtraken.

Hun namen staan allen gegrift in het monument waar wij om heen staan en achter mij en tevens op het Indië-monument te Roermond.

Op verzoek van onze Indiëbataljons worden vandaag door zorg van de Nederlandse Oorlogsgravenstichting op de Erevelden resp. de graven van de sobats in het voormalig Nederlands Oost-Indië bloemstukken gelegd, als een teken dat wij hen na ruim 63 jaren nooit en te nimmer zullen vergeten!

Als bestuur zijn we dankbaar en het geeft ons voldoening, dat vrij veel veteranen telkens weer naar

GEZAMENLIJKE REÛNIE 19 SEPTEMBER 2012 GESLAAGD.

De commissieleden met hun echtgenotes waren al vroeg in de kazerne aanwezig om de nodige voorbereidingen te treffen voor de gezamenlijke reünie. De eerste reünisten waren al om 09.40 uur binnen en de laatsten kwamen om ongeveer 10.50 uur per bus van Station Eindhoven binnen.

De registratie in de hal van het KEK-gebouw verliep

het monument komen om daar eer te bewijzen aan hun gevallen Kameraden.

Laten we zo dadelijk in gedachten even bij onze makers stilstaan om hen een stil saluut te brengen!

Aansluitend volgt nu het Dodenappèl, dit zal geschieden onder leiding van de heer J. K. Kerssemaers van het 4e bataljon.

De achtergebleven sobats worden nu één voor één bij name genoemd en van elk bataljon is er één bekende veteraan, die het met zijn eigen afroep van “present!” bevestigt.

DAT ZIJ ALLEN MOGEN RUSTEN IN VREDE.

Tekst: Harry Vleeming, voorzitter VOSIB

vlotjes. Bij binnenkomst kreeg een ieder twee consumptiebonnen plus een leuke attentie, die bestond uit een etui met inscriptie “4e, 5e, 6e en 7e Bataljon Garderegiment Prinses Irene Reunie 19 september 2012” met daarin 2 mooie ballpoint-pennen. Menigeen werd hierdoor verrast en vond het een welkome geste.

Het bakje koffie of thee met worstenbroodje enz. werd gretig aangenomen. De zaal was door het personeel van Paresto keurig ingericht. Op borden was duidelijk aangegeven waar de gasten van hun bataljon konden plaatsnemen.

Om 11.05 uur werd het welkomstwoord verricht door Wim ter Horst van het 7e bataljon. Extra aandacht en 1 minuut stilte werd besteed aan de sobats die in de periode van oktober 2010 tot september 2012 zijn gestorven, ook enkele levenspartners werden hierbij betrokken.

Om 11.15 uur sprak de regimentscommandant, Lui-

tenant-kolonel Henk de Boer, ons toe. Zijn verbondenheid met de Indiëbataljons, zijn gastheerschap en ondersteuning op velerlei gebied zijn zonder meer grandioos.

Hierna gingen wij allen naar het monument voor de herdenking van onze sobats die op de diverse erevelden op Java zijn begraven.

Ondertussen verscheen de vaandelwacht met het vaandel op de appèlplaats. Ze waren netjes getooid in ceremonieel tenue (zoals op Prinsjesdag). Dit opmarcherende 7-tal ontroerde de sobats, hun partners en genodigden. Met stramme houding en strak in het gelid namen ze hun bekende standplaats in. De toespraak tijdens de herdenking werd gehouden door de heer Harry Vleeming van het 6e bataljon. Het hierop volgende dodenappèl werd uitgevoerd door de heer J. K. Kerssemakers van het 4e bataljon.. Alle 93 achtergebleven makkers werden één voor één bij name genoemd, waarbij bataljons-gewijs een bekende veteraan de afroep met een luid "present!" bevestigde.

Hierna volgde de kranslegging door de heren J. Beckers van het 4e bataljon en F. Sturm van het 6e bataljon.

Met het luiden van de bel werd staande 1 minuut stilte in acht genomen, gevolgd door het Wilhelmus. Het dankwoord werd eveneens door de heer H. Vleeming van het 6e bataljon uitgesproken. De oud-strijders, partners en genodigden defileerden hierna langs het vaandel en het monument.

De grote groep aanwezigen ging daarna terug naar het KEK- gebouw, alwaar de bar open was. Van de verstrekte munten werd goed gebruik gemaakt. Om 14.10 uur konden we plaats nemen aan tafel voor een prima Indische maaltijd.

In een mum van tijd waren de gasten door het personeel van Paresto voorzien van een behoorlijk gevuld bord.

Voor dat we het in de gaten hadden, was het alweer tijd voor vertrek van de bussen naar het NS-station Eindhoven.

Veel blijde, tevreden en dankbare gezichten gingen huiswaarts met het gevoel:

"Deze sfeervolle Reünie en plechtige Herdenking hadden we op onze oude leeftijd niet willen missen."

Het jaar 2012 is al weer bijna in een ommezien voorbij gevlogen. Het dagelijks bestuur van de Vereniging Oud Strijders Indië Bataljons van het Garderegiment Prinses Irene wenst u allen fijne kerstdagen, een goede en prettige jaarwisseling en tevens een gezond en gelukkig 2013.

Vierde bataljon GRPI

Garderegiment

1946-1950

Reünie Commissie
4e Bataljon

Reünie Comité 4e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene

Voorzitter: J.K. Kerssemakers, F.J.Thielpark 131, 5707 BZ Helmond,
Tel 0492 - 524366, juan111@hetnet.nl

Secr./Pennm.: Th.J. van Alst, Nic. Beetsstraat 29, 6901 LW Zevenaar,
Tel. 0316 - 524002, e-mail: t.alst@upcmail.nl.

Kazernecontact: J.T.J. Beckers, Mgr. De Haasstraat 27, 5521 TA Eersel,
Tel. 0497 - 513218, e-mail jtj.beckers@kpnplanet.nl

Lid: M.W. Knoll, Achter de Raaf 69, 4102 DD Culemborg, Tel. 0345 - 520853

Lid: B. Petersen, Van Pallandtdreef 20, 4101 KC Culemborg, Tel.0345 - 520887

UIT HET DAGBOEK VAN JAAP GRAVESTEIJN 4 GRPI - VERVOLG VAN VAANDELDRAGER 103 (REDACTIE: VANWEGE DE AUTHENTICITEIT ONVERKORT WEERGEGEVEN)

21 Mei Vanmorgen naar Kediri geweest met een power wagon, verder rustig, vanmiddag vijf uur was de verbinding hersteld over de kali en lag er een nieuwe Baileybrug.

22 Mei Zondag, vanmorgen met Krist meegereden naar post Bandoeng en Trengaleg.

23 Mei Vanmorgen weer met de oude wep naar Kediri, alles rustig, gistermiddag de vickers uit elkaar gehaald en grondig schoongemaakt.

24 Mei rustig, morgen zouden we naar Soerabaja gaan maar daar het Mohammedaanse Hemelvaart of iets dergelijks is, wordt de rit uitgesteld

25 Mei rustig.

26 Mei Vanmiddag hoorden we dat Henk Rooks in Blitar erg gewond is door een auto-ongeluk, ook Generaal Spoor is gister overleden.

27 Mei Vanmorgen naar Blitar geweest en naar Kediri.

28 Mei Vanmorgen 6.30 uur vertrokken we naar Soerabaia ,vannacht is er nogal geschoten richting Kediri , ong 700 m voor de Kamelenbrug stond een lorrie

*Staatsiefoto
Generaal Spoor*

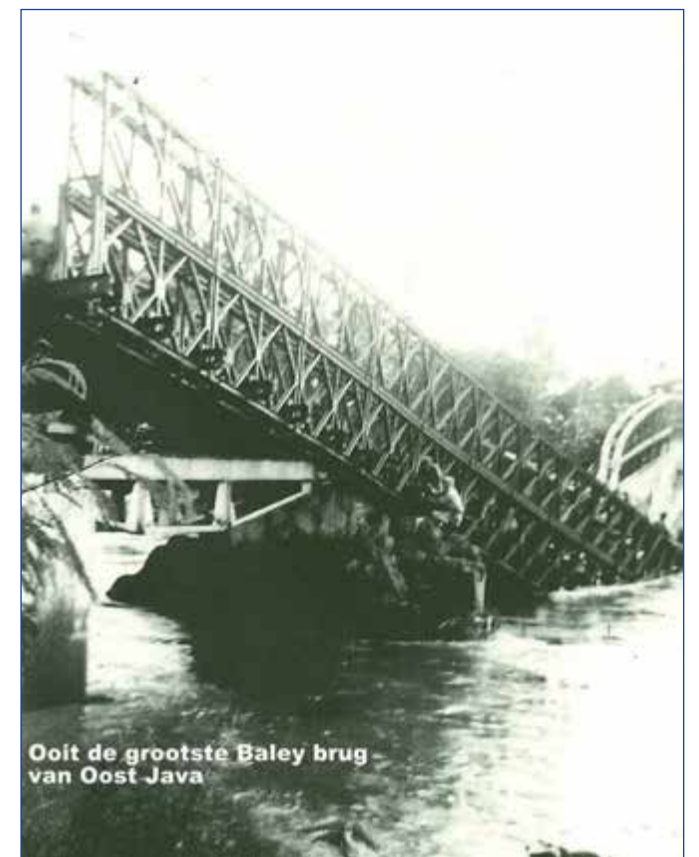

Foto J.Gravesteijn: Vernielde brug

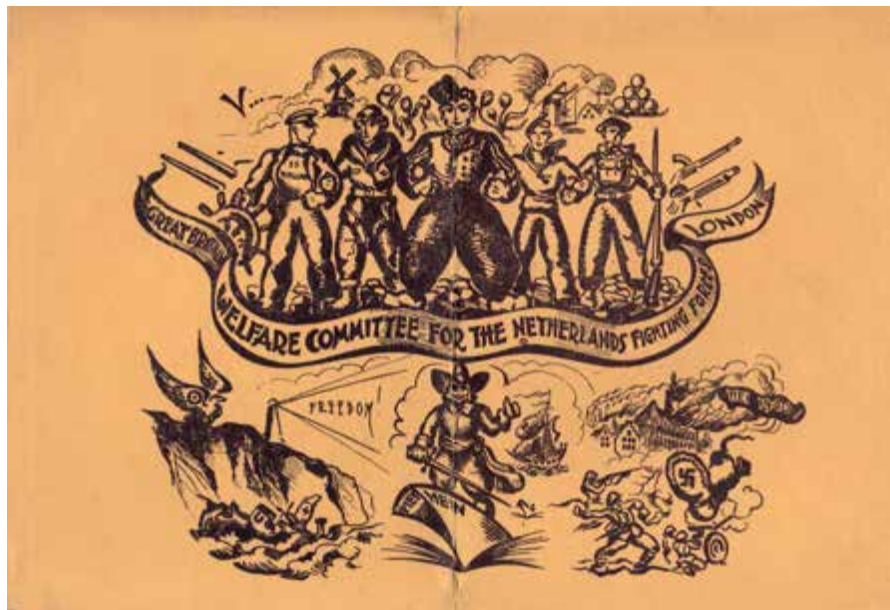
dwars over de weg, we waren met z'n vieren: de Luit, Abbink, Jan Baas en ik. Met z'n drieën zochten we het terrein af, Jan Baas bleef bij de twee wagens, we schoten een paar maal maar kregen geen vuur terug, toen duwden we de lorrie van de weg af en reden door (later bleek dat we voor de peloppers wat te vroeg geweest waren) bij de kamelenbrug bleek dat beide bruggen vernield waren. Van één dreven de balken dertig meter verder. We haalden wat inlanders uit de kampong die de balken weer opvisten en op z'n plaats legden. Na een uur was de brug heel en konden we door naar Kediri en waren om elf uur

in Soerabaia , verder geen pech, lekker gegeten en naar de bios, ook kreeg ik nog een proces-verbaal van de MP, stond niet goed geparkeerd.

29 Mei Zondag Jan Baas en ik reden door Soerabaja, we kwamen aan een dood eind en raakten vast, de powerwagon met de lier moest er aan te pas komen, de Luit hielp mee, om tien uur had hij een afspraak, om twaalf uur waren we pas los, hallo afspraak en dat midden in Soerabaia.
's Middags reden Abbink, Jan Baas en ik met de wep naar Modjokerto, batik doeken kopen voor de jongens, ook kocht ik er één voor mezelf, s'avonds weer naar de bios.

30 Mei Vanmorgen 10.30 uur gingen we weer op huis aan en aten nog eens lekker in Kediri, we waren drie uur weer thuis, daar hoorden we dat een jongen van de Ost Cie vanmorgen is gesneuveld en twee gewonden, natuurlijk op de weg Blitar -Wlingie .

31 Mei niets te rijden, ik heb de bren, de vickers en m'n spuit grondig schoongemaakt en had er net de hele dag werk aan. De grote brug over de kali Brantas bij Kediri is vannacht door een vlot bommen half vernield .

*Menukaart 1942:
Een wenskaart van Luitenant de Groot uit december 1941. De kaart is gebaseerd op een menukaart, ontworpen door Sergeant Herman van den Bosch. Deze kunstenaar maakte veel tekeningen en aquarellen. Zijn werk is nog te zien in de Regimentsverzameling.*

Vijfde bataljon GRPI

Reüniecommissie 5-GRPI

Tijdelijk contactpersoon: W.G. (Wim) ter Horst, Emmalaan 15, 7204 AT Zutphen

wg.terhorst@upcmail.nl

Bankrekening ABN - AMRO 53.25.60.396 t.n.v. de Ver. Oud Strijders Indië Bataljons GRPI

UIT HET DAGBOEK VAN F. MULDER, 5 GRPI - VERVOLG VAN VAANDELDRAGER 103 (REDACTIE: VANWEGE DE AUTHENTICITEIT ONVERKORT WEERGEGEVEN)

Op 5 april 1949 horen we dat de Kepala Negeri van Solok is ontvoerd en de spoorlijn naar Sawah Loento is opgebroken. Dat houdt in, dat we onmiddellijk zuiveringsacties moeten uitvoeren, willen we de vijand van ons lijf houden!! En we willen nog blijven leven!! Voor anderhalve gulden extra houden we op 9 april een patrouille van 12 uur, 35 km over Aripa naar Soelit Air en langs het meer terug. Twee verdachte personen namen we mee. Alles blijft verder rustig, totdat we in een hinderlaag lopen met goed gericht vuur vanaf een heuvel, waarop je geen mens kunt waarnemen. Onder dekking van de bren rennen we de brug over, om voorbij het vuur van de vijand te komen. Bij deze consternatie vluchten de twee gevangenen..."uit elkaar, jongens, en uitkijken", roept de groepscommandant als waarschuwing en dat wil

je wel ter harte nemen, wil je morgen nog heelhuids thuiskomen.

De rijst staat rijp in de halmen onder de brandende zon en het is zaak dat deze rijst door de inlanders nu snel kan worden binnengehaald. Halm voor halm wordt met een speciaal mesje afgesneden. De oogsttijd betekent een rustpunt tussen de patrouilles door. We komen na vier maanden Singkarak in dezelfde slechte gezondheidstoestand als boven in Loebok Aloeng, te veel patrouilles, wachtlopen en de tropen spelen ons parten. Hier en daar zie je vermagerde gezichten en de malaria slaat toe. Daarom pillen eten, klamboe gebruiken en de mouwen van je hemd op tijd naar beneden. Ikzelf zie dat wondjes niet dichtgaan; tropenzweren! "80 pillen in drie dagen tijd eten", zegt de hospik. Ringworm, waarbij je met kamferspiritus behandeld wordt en tegen het plafond aanvliegt: "au!" even de tanden op elkaar.

De bevolking is voor het grootste gedeelte op onze hand, want bij onraad komt men ons waarschuwen en in de kampongs wordt 's nachts wacht gelopen door de "Ronde - kampong", die alarm slaat als het nodig is. Bij al dat lawaai blijven de andjings niet achter, maar blaffende honden bijten niet!

Vóór Pasen gaan geruchten dat tussen mei en september het 4e bataljon OVW naar Holland terugkeert en tussen september 1949 en januari 1950 de 7-december-divisie naar Nederland gaat, die dan 3 jaar in N.O.I. vertoefd heeft. Vervolgens tussen januari en mei 1950 de Palmboom divisie en wij pas in juni 1950 aan de beurt zullen zijn. Nu, dan kunnen we er nog mooi een jaar tegenaan!!! Er is wat downstemming bij ons...

Het is Paaszaterdag als onze compagniescommandant plotseling om vijf uur 's middags naar Solok moet. Allerlei geruchten doen weer de ronde, de spanning stijgt, zeker als tegen schemer de baas terugkomt en het detachement bij elkaar roept. "Ja,

Foto D. Smits: Spoorlijn.

jongens, jullie zullen wel het ergste vermoeden, maar het is goed nieuws, dat ik jullie brengen kan, n.l. dat er bevorderingen zijn te melden.” Zo word ik korporaal sectiecommandant m.i.v. 1-4-1949, waarna hoera's en felicitaties volgen. Nieuwe strepen worden uitgereikt, dus “daar moet op gedronken worden”, de glaasjes rollen de tafel over.

Foto D. Smits: Opspelden onderscheidingen door “Zingende Zusjes”

Fabel over de Menangkabouw:

Eens kwamen een Menangkabouwse en een Javaanse radjah samen en begonnen een gesprek over hun karbouwen. De één wilde niet voor de ander onderdoen en ze overbluften elkaar. De Javaan zei, dat zijn karbouw zwaar en groot was en makkelijk op kon tegen de kleine karbouw van hem. Afgesproken werd op één van de volgende wedstrijden van ieder één karbouw te laten vechten. Wie dan de overwinnaar zou zijn, zou de trots van Insulinde worden. De Javaan zocht een zware en grote karbouwkoe uit, die reeds vele prijzen op haar naam had. De Menangkabouw, die dit te weten kwam, nam een jong kalf en hield die drie dagen van tevoren van de moeder af. Tussen zijn hoorns bond hij een vlijmscherp mes. Toen de dag van de wedstrijd aanbrak, verschenen de twee ploegen tegenover elkaar en werden de karbouwen op elkaar losgelaten. De kalfkarbouw, dorstig als het was, rende weerstuimig op de uier van de grote koekarbouw af en haalde met het mes haar hele buik open, zodat de koe binnen een korte tijd buiten gevecht was gesteld.

De Menangkabouwse radjah had gewonnen!!

En hieruit blijkt wel de listigheid, sluwheid en snelheid van dit volk, dat heus niet bang is, maar volhardend is in iets wat ze is begonnen.

Zo gaan we Paasfeest vieren. De wachtcomman-

dant, die van huis uit banketbakker is, staat die morgen al om 6.00 uur taarten te bakken in de pas gebouwde oven van onze kersverse kantine. Op 20 april sta ik als korporaal - wachtcommandant voor het eerst deze functie uit te oefenen. Als de avondklok 19.00 uur heeft geslagen, heeft de nacht haar duisternis uitgegoten en wordt de buitenverlichting aangestoken, maar deze waait weer spoedig uit door de harde wind. Ons wachten is op de maan, die over enige uren wel zal opkomen. Om de twee uur wek ik zes jongens en houd in de stelling een praatje met ze, wat ze uit de slaap houdt. Intussen wordt er een briefje naar huis geschreven. Je controleert de verlichting, je wekt en waakt tot het ochtendgloren komt. Voor de komende 8 dagen zit de wacht er gelukkig weer op.

Op 21 april hebben de onderofficieren, inclusief de foerier en de administrateur, een nachtpatrouille uitgevoerd, waarbij een luitenant van de TNI gevangen wordt genomen en een kijker wordt buitgemaakt. Thuisgekomen is er feest, omdat ook enige korporaals sergeant waren geworden. Enige dagen later is het bivak nagenoeg leeg, daar ze met zijn allen, behalve ik, naar Solok zijn, waar het NIWIN het Millersextet laat optreden. Uit veel buitenposten is men daar naar toe gegaan. Zelf ben ik aan het meer gebleven bij de honderden dansende muggen, te midden van enige lampen, die plaatselijk de duisternis moeten verdrijven. Het weer is zomers, windstil met een heldere hemel, onder tropisch rumoer van krekels en torren en wat je al niet meer hoort.

De dag daarop vertrekt het Millersextet richting Fort de Kock, waar ze onder Alang Pandjang vuur krijgen. De vrouwelijke artiesten moeten met hun

Foto D. Smits: gezelschap “Zingende Zusjes”

new - look een duik in de sawah nemen om het er levend van af te brengen. Doch alleen met de schrik in de benen bereiken ze hun doel voor een nieuw optreden bij onze jongens overzee.

De volgende patrouille gaat tussen schemer en licht uit en wordt eerst een stuk per auto vervoerd tot achter Katjang. Enige informanten gaan voorop en we leggen een afstand van 25 km. af. Je weet dan dat je werkt voor anderhalf gulden extra gevarengeld! Op het egale plateau is het goed fris en wolkenban-

ken hangen tussen de bergruggen. De Merapi laat een donkere pluim rook achter als van een warme kachel in een echte ijskoude winter. Na de vele regens van de laatste tijd zijn er nog steeds veel aardverschuivingen. Als we het hoogste punt bereikt hebben, komen we in onbetrouwbaar gebied, waar de alarmerende tamtam klinkt en zo onze aankomst verraden wordt. Op de terugweg blijven we twee uur lang op de spoorlijn wachten, laten de trein van Moeko-Moeko naar Singkarak stoppen, die ons dan heelhuids thuisbrengt en voor de deur afzet.

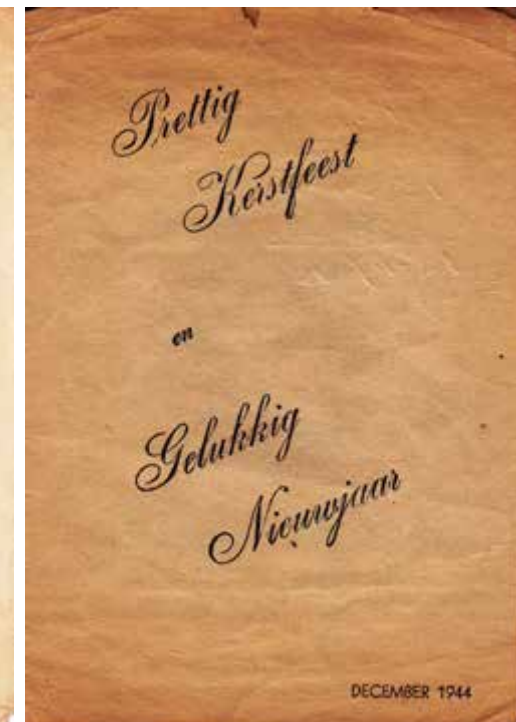
Op 30 april, de verjaardag van H.M. de Koningin, vindt er te Solok een parade plaats. Bij ons detachement krijgen we een gemeenschappelijke maaltijd in de nieuwe kantine. Taart en oliebolletjes luisteren het feest van die dag op.

De Merapi wordt in deze periode steeds onrustiger en er dreigt een uitbarsting. De laatste grote uitbarsting vond in 1926 plaats. Nu is deze werkende kraterberg van 2891 m. hoogte weer actief, rookt angstaanjagend en vanavond vóór zonsondergang zien we twee lichte erupties, en een gloeiende lavastroom, die de hellingen afglijdt. In Moeko-Moeko kan men zelfs op 14 km. afstand van de berg het gedreun horen.

Foto D. Smits: Afgebrande passar

Op 3 mei is het zover dat we 's nachts om 4.00 uur vertrekken voor een patrouille van twee dagen met de nodige bewapening, noodrantsoenen en drie man van de inlichtingendienst. Maar diezelfde dag nog komt de patrouille ordeloos, vies en vuil, gelukkig zonder gewonden en verliezen terug, omdat er buiten Aripa, door het vijandelijk vuur, geen doorkomen aan was. Van alle kanten dreigde de groep ingesloten te worden. Er zat niets anders op dan die avond een hinderlaag voor ons kamp te leggen, omdat we de TNI verwachtten. Intussen wordt er nog hard gewerkt aan onze kantine door onze eigen mensen, hij lijkt erg mooi te worden. Je kunt er alles kopen, van schoensmeer tot chocolade toe.

PIB1944: Het kaartje van de Brigade, december 1944, op dat moment verblijvend in de provincie Zeeland. Voor het eerst werden de feestdagen weer op Nederlandse bodem gevierd. “BLA Holland” staat voor British Liberation Army Holland.

S-ireentje 75

Het reüniecomité van het 6e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene wordt gevormd door:

Voorzitter: Harry Vleeming, St. Willebrorduslaan 8, 6931 ES Westervoort, tel. 026-3118271.

Secr/Penn: Frans Sturm, Adr. v/d Horststraat 28, 1065 GX Amsterdam, tel. 020-6171262. Email: f.sturm@kpnplanet.nl

Piet Peters, Kasteelsepad 7, 6686 EX Doornenburg, tel. 0481-423410.

Postbank: 755584848 ten name van F. Sturm Adr. v/d Horststraat 28, 1065 GX Amsterdam

VERSLAG GEZAMENLIJKE REÜNIE INDIËBATALJONS GARDE REGIMENT PRINSES IRENE

Tekst: J. A. Kleibergen

Op woensdag 19 September jl. hebben wij onze gezamenlijke reünie gehouden van de sobats van het 4e, 5e, 6e en 7e Bataljon, die in de jaren 1947 t/m 1950 in voormalig Nederlands-Indië hun dienstplicht hebben vervuld.

Dit vond plaats in het KEK gebouw van de Generaal-majoor de Ruyter van Steveninck Kazerne in Oirschot.

We waren al vroeg van huis gegaan, gewapend met paraplu, maar deze bleek niet nodig, want de weergoden lieten ons niet in de steek. Het bleef de hele dag droog en geregeld scheen de zon. Met de trein in Eindhoven aangekomen, werden we door behulpzame militairen naar de gereedstaande bussen gebracht, die ons keurig voor de kazerne afleverden.

Binnen in de hal was er een hartelijke ontvangst. Iedereen werd bij zijn bataljon ingedeeld en ontving een aandenken. In de zaal stonden dames klaar, die ons op koffie en worstenbroodjes trakteerden. Ze smaakten prima na een lange reis.

De stemming was uitstekend. We waren uiteraard blij om onze oude kameraden weer te zien en het wel en wee werd uitvoerig met elkaar besproken. Het viel mij op dat diversen van ons door hun kinderen en/of kleinkinderen waren vergezeld en dat ook zij aandachtig de oude Indië verhalen aanhoorden.

Na toespraken van de nieuwe voorzitter van het reüniecomité en de Regimentscommandant gingen we allen naar het monument voor de herdenking. Alles

was daar zeer goed geregeld: voor ieder was er een stoel en rondom het paradeveld was een tent- overkapping aangebracht.

Na het opmarcheren van het paradedepeloton en de kranslegging door het reüniecomité herdacht onze voorzitter, Harry Vleeming, in een treffende toespraak onze 93 gevallen kameraden. Zij gaven voor Nederland het hoogste offer; hun leven.

Hij deelde mede dat op dezelfde dag in Indonesië op elk graf bloemen zouden worden gelegd. Vervolgens werden de namen van onze gevallen kameraden voorgelezen. Nadat bij elke naam door een afgevaardigde “present!” geroepen was, werden 2 minuten stilte in acht genomen. De Last Post werd geblazen en het Wilhelmus gespeeld, dat door velen werd meegezongen.

Langs de stram in de houding staande militairen gingen we via ons monument weer terug naar het KEK-gebouw.

Daar waren we gezellig bijeen met een glaasje en hapjes. Daarna naar de eetzaal, waar een uitsteken-

de Indische maaltijd werd geserveerd. Doordat de sfeer zo gezellig was, verliep de tijd nogal snel. Op eens was het half vier en stonden de bussen alweer te wachten. Na een emotioneel afscheid ging ieder weer huiswaarts. In de trein zaten we tot Utrecht nog met een aantal veteranen bij elkaar en waren we het er over eens dat het een fijne dag was geweest waar we aan terug zullen blijven denken.

Ik wil hierbij dan ook het reüniecomité, de militairen van Oirschot en al de overige medewerkers hartelijke bedanken voor het vele werk, om deze dag zo'n succes te maken.

Zevende bataljon GRPI, bataljon Berdjalan

Reüniecommissie van het 7e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene,
Wim ter Horst, Secretaris/Penningmeester, Emmalaan 15, 7204 AT Zutphen,
Tel. 0575-519207, wg.terhorst@chello.nl.

Teus Meijer, (Sociaal contactpersoon voor de regio Zuid West Nederland)
Stationsweg 54 F 3233 CT Oostvoorne. Tel. 0181- 485089.

Sjaak Besteman, (Sociaal contactpersoon voor de regio Noord West Nederland)
Druckerstraat 31, 1814 RG Alkmaar. Tel. 06-29041313.

Bankrekening: 43.89.98.499 ten name van Bataljon Berdjalan,
Emmalaan 15, 7204 AT Zutphen.

GEZAMENLIJKE REÜNIE 4,5,6 EN 7 IRENE OP 19 SEPTEMBER 2012.

Tekst: Wim ter Horst

Woensdag 19 september 2012, het was weer een vroege dag. Voor 8 uur al in Oirschot na een autorit vanaf Zutphen (125 km), Maar we verheugden ons al op het weerzien van vele oude sobats die onze reünie zouden komen bezoeken. Het zou, voor ons als reüniecommissies, de laatste reünie worden, die wij als “oudjes” georganiseerd hebben. Vanaf het jaar 2013 neemt de jonge garde ons het werk uit handen en komen wij voortaan ook uitsluitend als reünist op de komende reünies. Het aantal inschrijvingen was behoorlijk groot; meer dan 200 Veteranen en

met de meegekomen echtgenotes c.q. partners en/of begeleiding betekende dat ongeveer 335 aanmeldingen. Tel daarbij nog een 25-tal genodigden en we hadden een bomvolle zaal.

Vanaf een uur of negen begon geleidelijk aan de binnenkomst van de oude sobats en zoals als altijd was de ontmoeting weer een feest op zich. Zodra je weer een makker ontmoette, kwamen vanzelf de herinneringen aan onze gezamenlijke tropentijd weer boven. Iedereen kreeg weer een leuke attentie (deze keer

een pennenset in étui) en een paar consumptiemunten en uiteraard koffie of thee met een saucijzenbroodje of een worstenbroodje naar keuze.

Rond de klok van elf uur werd de officiële opening verricht door Wim ter Horst, die hierbij inging op het feit dat het voor de “oude” reüniecommissies de laatste keer was en de contactpersoon van de jonge garde, die het roer gaat overnemen, Nicole Hooft van de VVVGFPPI, werd aan de aanwezigen voorgesteld, het geen gevolgd werd door een groot applaus vanuit de zaal.

Vervolgens was er een speciaal woord van welkom voor de Regimentscommandant, die met zijn echtgenote de gehele dag bij ons heeft vertoefd. Ook een hartelijk welkom voor alle andere genodigden, met name Generaal-majoor b.d. Leen Noordzij (voorzitter van het Veteranenplatform), Brigadegeneraal Arie Vermeij (voorzitter VVVOGPI) en Dominee van der Velden, die kort geleden de geestelijke verzorging bij de Fuseliers heeft overgenomen van Aalmoezenier Spies.

Zoals gebruikelijk werden tijdens deze officiële opening die sobats en/of hun partner herdacht, die na de voorgaande reünie zijn overleden. Die reünie werd gehouden in 2010 zodat we een periode van 2 jaar bestreken. Het waren in totaal 84 namen die werden opgenoemd en staande werden aangehoord, waarna 1 minuut stilte werd gehouden.

Na deze plechtigheid werd een welkomsttoespraak gehouden door de Regimentscommandant Overste Henk de Boer, die nogmaals het belang van dit soort bijeenkomsten benadrukte, zowel voor de oud-strijders als de jonge garde en de band die hierdoor ontstaat tussen de verschillende generaties.

Hierna gingen wij naar buiten, naar de appèlplaats, waar ook het monument staat, waarop de namen staan vermeld van die Irene-mensen, die niet terugkeerden na WO II, van Nederlands-Indië en van

andere missies. Dit gebeurde voornamelijk lopend, maar ook in rolstoelen, die beschikbaar waren gesteld door het regiment (totaal 15 stuks), onder begeleiding van een vijftal Fuseliers en een aantal eigen mensen.

Voor de deelnemers aan de reünie waren er stoelen in half open tenten, die rondom de appèlplaats stonden opgesteld, terwijl een detachement actieve militairen stond aangetreden.

De Vaandelwacht kwam aangemarcheerd in ceremonieel tenue en nam na het officieel melden bij de paradecommandant haar plaats in, waarna de Regimentscommandant de appèlplaats betrad, vergezeld door de voorzitter van de VOSIB, Harry Vleeming.

Nadat de Regimentscommandant een zeer gewaardeerde toespraak had gehouden, waarin hij de traditie binnen het regiment, de problemen bij de Indië-veteranen, alsmede het belang van dit soort dagen nog eens had benadrukt, gaf hij het woord aan de Voorzitter van de VOSIB, Harry Vleeming (6 Irene), die een gloedvolle toespraak hield, die als het goed is, in zijn geheel elders in dit blad staat vermeld.

Na deze emotionele toespraak werd door Juan Kersmakers (4 Irene) een dodenappèl gehouden voor de 93 sobats, die helaas niet naar Nederland terugkeerden en nu rusten op de erevelden op het eiland Java in Indonesië.

Van elk bataljon was er een vertegenwoordiger, die “present!” riep.

De Nederlandse Oorlogsgravenstichting heeft er voor gezorgd, dat op die dag kransen werden gelegd op de erevelden, waar deze sobats rusten.

Vervolgens werd er een krans gelegd door Jan Beckers (4 Irene) en Frans Sturm (6 Irene), werd de Last Post ten gehore gebracht, één minuut stilte gehouden en het Wilhelmus gespeeld, hetgeen uit volle borst werd meegezongen.

Na afloop van deze plechtigheid sprak Harry Vleeming nog een dankwoord uit aan al diegenen die zich verdienstelijk hebben gemaakt voor het welslagen van deze dag, met een diep respect en waardering voor alle hulp en bijstand vanuit het Regiment.

Hierna volgde een defilé langs de in ceremonieel tenue aangetreden Vaandelwacht en het monument, waarna men de terugweg nam naar het KEK - gebouw, waar ook de opening had plaats gevonden. De bar was open en we hebben een heel gezellige tijd doorgebracht, totdat de kok het seintje gaf: “de maaltijd staat klaar!”.

Dat was traditioneel een rijst- en/of bami schotel, die ook deze keer weer voortreffelijk smaakte en zelfs een klein beetje een luxe tintje had. Maar ja het was dan ook de laatste keer dat de “oudjes” nog zelf zo’n happening organiseerden.

Traditiegetrouw hebben wij na afloop van deze maaltijd ons Veteranenlied gezongen, met behulp van een (antieke) cassette recorder, waaraan volop werd meegezongen.

Hieronder volgt de tekst:

Het Veteranenlied van het 7e Bataljon GRPI
(c.q. 434 BD)!!

Wijs: “Hoog op de gele wagen”

Wij zijn de veteranen, van vier – drie – vier G.P.
De glorie begint te tanen, maar daar zitten wij niet mee!
We klinken op onze gezondheid, beloven bij deze elkaar,
Om steeds als het kan weer te komen,)
Selamat, tot over een jaar.) Bis,bis bis.

Persoonlijk heb ik er alle vertrouwen in, dat er volgend jaar (2013) weer zo’n geweldige dag zal komen, die dan geregeld gaat worden door de Vereniging Van Veteranen Garderegiment Fuseliers Prinses Irene, onder leiding van Nicole Hooft.

VOS
De wenskaart van de Vereniging van Oud Strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene, zoals ontworpen door Herman van den Bosch, in de jaren tachtig van de vorige eeuw. Van den Bosch was een veteraan en een bekend kunstenaar bij de Brigade. Tijdens de oorlogsjaren maakte hij veel tekeningen en aquarellen van het “soldatenleven”.

SCHIETEN MET HET “GEWEER LANGE AFSTAND”(GLA) IN BAUMHOLDER, WEEK 41, OKTOBER 2012

“Een fuselier ("geweerschutter") was een type soldaat dat aan het einde van de 17e eeuw ontstond. Hij werd vernoemd naar zijn wapen, het 'fusil'; dit was een vuursteenslotmusket dat lichter en korter was dan het lontslotmusket dat door de musketiers werd gehanteerd.”

Er is inmiddels veel veranderd, maar fuselier betekent nog steeds: geweerschutter. Ons geweer lange afstand is de Accuracy AWM .338 (8.61mm). Dat is dan ook een behoorlijk geweer, dat vraagt om een behoorlijke schutter. Om aan de hoge verwachtingen te kunnen voldoen is het noodzakelijk dat er regelmatig wordt geoefend met de Accuracy. Jaarlijks wordt er een aantal schietoefeningen georganiseerd, speciaal voor deze aparte groep schutters. Op het oefenterrein Baumholder in het Duitse Reinland-Palts komen dan alle “schutters lange afstand” en “snipers” van de landmacht bijeen om zichzelf verder te bekwamen in het uitschakelen van doelen tussen de 400 en 1400 meter. Van 8 tot en met 12 oktober waren ook de SLA-koppels (schutter en spotter) van het 17e Pantserinfanteriebataljon GFPI van de partij.

Op de eerste schietdag was het belangrijk, dat de schutters zichzelf weer op scherp zetten. Onder het toeziend oog van diverse schietinstructeurs werd er vooral gelet op schiettechnische details, zoals de ademhaling tijdens het schot en de afdruktechniek. Want ieder klein foutje van de schutter levert op grote afstand een grote afwijking op. Juist daarom was het zo belangrijk om de eerste dag heel erg kritisch te zijn op de schiettechniek.

Dag 2 stond in het teken van schieten vanuit “alternatieve” schiethoudingen. Omdat het terrein en/of de omgeving vaak niet toestaan dat er gewoon liggend vanaf de voorpootjes wordt geschoten, is het

essentieel dat er alternatieve schiethoudingen worden beoefend. Alternatieve ondersteuning, zoals een rugzak of de eigen hand, maar ook een zelfgemaakte driepoot worden hiervoor gebruikt. In een carrouselvorm kwamen zo alle schiethoudingen aan bod en werden er door de schietinstructeurs tips gegeven, waardoor de schutters nog effectiever kunnen vuren met de Accuracy.

Op de laatste schietdag van de week moest al het geleerde samenkomen. De SLA-koppels moesten zelfstandig verplaatsen door een bosstrook, om naar eigen inzicht een vuurpositie te betrekken. Deze vuurpositie ligt het liefst zo diep in het bos, dat onderkenning door de tegenpartij wordt voorkomen, maar wel dicht genoeg bij de bosrand om zicht te hebben in de opgedragen vuursector. De SLA-kop-

pels moesten nu het terrein “lezen”, om zodoende een juiste locatie te kiezen waar ook een goede schiethouding nog mogelijk was. Zodra de doelen waren getroffen was het zaak dat de SLA-koppels hun vuurpositie loslieten zonder sporen achter te laten.

Al met al was het een zeer nuttige week voor zowel de schutters als de spotters, maar zeker ook voor de instructeurs. Op alle niveaus is er weer veel geleerd en toegepast.

CAMBRIAN PATROL 2012

Tekst: Kapitein der Fuseliers Marcel Kerstens, Kapitein Operatiën, Staf 17 Painfbat GFPI en Teamcaptain van het Cambrian Patrol-team. Eerste-luitenant der Fuseliers Dirk Ferwerda, PC Verkenningsspeloton 17 Painfbat GFPI en patrouillecommandant van het Cambrian Patrol-team.

- “It's arduous, it's physically and mentally demanding, it's viewed internationally as one of the toughest patrolling tests facing the modern soldier, it's the Cambrian Patrol...” -

Cambrian Patrol is de patrouilleoefening van het British Army en wordt jaarlijks in de maand oktober gehouden in de berg- en moerasachtige Brecon Beacons in Wales (UK). De oefening is 52 jaar geleden, in 1959, opgezet door de Britse nationale reserve, is inmiddels uitgegroeid tot de belangrijkste internationale militaire beproeving, waaraan inmiddels ongeveer 85 Britse en 15 internationale teams meedoen. Voor Nederland deden een twaantal teams mee: 17 en 45 Verkpel. Beide teams behaalden met hun unieke prestatie eremetaal: goud en zilver. Voor hun ‘gouden prestatie’ ontvingen de verkenner van 17Painf GFPI op 7 november 2012, in navolging van hetzelfde resultaat van het 11 Infbat GGGJ-team in 2009, de Draagspeld Commandant Landstrijdkrachten.

Eén van de zwaarste oefeningen op groepsniveau

Cambrian Patrol is een 48-uurs patrouille op groepsniveau over een afstand van 60 km en een hoogteverschil van 1800m. Het doel van de oefening is het testen van de operationele capaciteit van patrouilleteams en de individuele teamleden. Cambrian Patrol staat zonder meer bekend als één van de zwaarste oefeningen op groepsniveau ter wereld: lange voetverplaatsingen, ruig en moeilijk begaanbaar terrein en een onvoorspelbaar maar altijd nat klimaat doen een groot beroep op leiderschap, teamwork, het

behalen van de opdracht, het fysieke en mentale vermogen van de deelnemende teams. Landen als Pakistan, Canada, Australië, Frankrijk en Denemarken sturen jaarlijks hun beste mensen naar Wales om hen aan de ultieme test te onderwerpen. En niet voor niets. De ervaring leert, dat 1 op de 3 teams het einddoel niet haalt.

Cambrian Patrol is geen competitie; er is dus geen einduitslag in de vorm van een ranglijst van de deelnemende teams. Er is echter wel een beoordeling van elk deelnemend team. De mogelijke waarderingen zijn Gold, Silver, Bronze en het Certificate. Dit laatste wordt uitgereikt aan ieder team dat de oefening binnen de gestelde tijd volbrengt.

Aspecten die tijdens deze zeer zware en lange patrouille aan bod komen en beoordeeld worden, zijn: de resultaten van een uitvoerige inspectie van alle

Bevel met maquette

uitrusting, het ontvangen en uitgeven van bevelen met gebruik van een uitgebreide maquette op UK Army-wijze, het werken met het Britse SA80-wapen,

de Radio- en communicatievaardigheden, navigatie m.b.v. kaart en kompas (GPS is verboden), in- en exfiltratie in het kader van een verkenning van vijandelijke posities, materieelherkenning, patrouilletechnieken en –rapporten, “river crossing drills”, het omgang met lokale bevolking en media, helicopter drills, “search”, ZHKH en CASEVAC, Prisoner of War- (PoW) handling, de “call for fire” (vuursteun-aanvraag) en de gelegenheidsaanval. Uiteraard gaat alles onder zware tijdsdruk en in de Engelse taal.

Voorbereidingstraject ‘Cambrian Prepare’

De selectie van 17Verkpel heeft zich sinds mei 2012 naast de reguliere pelotons- en bataljonsoefeningen, intensief en gedetailleerd voorbereid op de patrouille met oefeningen in Zuid-Limburg, Winterberg, Siedlinghausen, Garmisch-Partenkirchen, Zuid-Engeland en ten slotte Wales.

Deze combinatie maakte de 6 maanden voorafgaand aan de patrouilleoefening bijzonder intensief en dat diende dan ook nauwkeurig gepland en voorbereid te worden. Van kazerneweken was in ieder geval

CP notities maken tbv debrief

geen sprake. Door de opbouw in duur en intensiteit van de scenario's van alle voorbereidende oefeningen is er naar toe gewerkt, om op het juiste moment fysiek, mentaal en tactisch te kunnen pieken en tevens blessures te voorkomen. Daarbij is veel en nadrukkelijk aandacht besteed aan persoonlijke en groepsvorming.

De laatste voorbereiding vond plaats in de herfstvakantie bij de Britse “host unit”: 1 Army Training Regiment” te Pirbright, ca. 56 km ten zuiden van Londen. Hier zijn op de kazerne en het oefenterrein de laatste puntjes op de ‘i’ gezet. In de week voorafgaand aan de patrouille is met medewerking van de Britten veel aandacht besteed aan sport, oriënteren,

materieelherkenning, maquettes maken, het voorbereiden van de persoonlijke en groepsuitrusting, “PoW-handling”, de wapentest, contactdrills en de gelegenheidsaanval met het Britse wapen, de SA-80.

De uitvoering

Na een uitgebreide en drukke voorbereiding, zoals hierboven beschreven, start op 23 oktober voor het team van 17 Painfbat de Cambrian Patrol 2012. Een groot gedeelte van het team heeft in 2011 ook deelgenomen aan de oefening, maar heeft toen na een SITCEN-melding met een patrouillelid minder moeten meedoen. Desondanks is er toen toch nog een bronzen medaille behaald. Brons is echter geen goud en zoals het een goed infanterist betaamt (wil om te winnen), was er genoeg motivatie om dit een keer recht te zetten in de toekomst. Deze kans liet echter niet lang op zich wachten en zo gebeurde het dat ik (redactie: Elnt Ferwerda) mijzelf voor de 2e keer als patrouillecommandant kwam melden op het “Brigade RV” in Wales.

Op dit RV kreeg ik mijn kaarten voor de patrouille en een coördinaat van het verzamelgebied, waar ik mijn orders voor de opdracht zou krijgen. Aangekomen in het verzamelgebied werd de teamuitrusting gecontroleerd en kregen we onze verbindingsmiddelen. Dit bestaat voor de internationale patrouilles uit een satelliettelefoon met stoeptegels als compenserend gewicht voor de Engelse radio, zodat ieder team ongeveer dezelfde last draagt. De orders die ik ontving, bevatten de volgende opdracht: het uitvoeren van een objectverkenning op een boerderijencomplex om accurate en tijdige informatie te verzamelen over aanwezige vijand, locaties, disposities en “intent”. Main effort: inlichtingen verzamelen voor een duidelijk patrouillerapport. Met deze missie op zak werd er gestart met het uitwerken van een groepsbevel en het bouwen van een detaillistische maquette. Negentig minuten later stond ik in het Engels boven een op schaal gebouwde 3D-maquette mijn bevel te geven voor een opdracht die we al tientallen keren hadden uitgevoerd tijdens onze voorbereidingen in Nederland en Duitsland. Na het bevel werd de maquette vernietigd, werden de spullen omgehangen en werden we om 13.00 uur met een truck naar ons “drop-off point” (DOP) gebracht. Op de DOP 360° beveiliging innemen, verkenners en commandant oriënteren op de kaart en starten met de eerste verplaatsing naar het object.

De verplaatsing had een lengte van ongeveer 16 kilometer in heuvelachtig moerasgebied en werd

bemoeilijkt door een zeer dichte mist en een twijfelachtig nauwkeurige kaart, wat het navigeren tot topsport maakte. De routebepaling werd hoofdzakelijk gedaan met kompas en hoogtemeter samen met controlepunten op de kaart, om de juiste voortgang te bewaken. In de omgeving van het object werd met het invallen van de duisternis een laatst gedekte rondom ingenomen en startte de verkenning van het

object. Op en om het object bleek een intensieve vijandelijke patrouillegang plaats te vinden met honden en zaklampen, wat het door de mist noodzakelijk dicht naderen van het object bijna onmogelijk maakte. Door middel van doortastend optreden van de patrouilleleden wisten we toch het object te naderen en werd er de nodige informatie verzameld die noodzakelijk was voor het patrouillerapport. Na de verkenning werd alle informatie gedeeld met de achterblijvers in het rondom en werden er schetsen gedeeld.

Vervolgens werd er verder verplaatst naar een opstelling van een bevriende strijdersgroepering. Hier kregen we aanvullende informatie over het terrein en de vijand en werd ik als commandant op het gebied van wapenherkenning geprikkeld. Tevens was de “role play” zo vriendelijk om daar al te vertellen dat de maten van het 45e Painfbat RIOG, die 24 uur voor ons in het scenario zaten, goed bezig waren geweest en dat ze onder de indruk waren van de Nederlandse vastberadenheid die ze hadden laten zien. Uiteraard ook een goede motivatie voor mijn team dus!

Na deze ontmoeting werd er aangevangen met het laatste gedeelte van de verplaatsing van de initiële opdracht en werd er een locatie betrokken in een “base camp” van onze bevriende strijders. Hier ging het grootste gedeelte van de patrouille aan de slag met het patrouillerapport en kreeg mijn plaatsvervanger de follow-up orders. Na 3 uur schrijven en tekenen werd het patrouillerapport ingeleverd en

gaf mijn plaatsvervanger de opdracht door voor de komende X uur. Er diende te voet geëxfiltreerd te worden door het gebied, om contact te leggen met een partizaan; hij zou ons door een mijnenveld gidsen. Dit verliep natuurlijk niet naar wens, omdat het voertuig van een partizaan op een mijn reed. Na snel naar mijnen geprikt te hebben, werd de gewonde partizaan uit het voertuig gehaald, gestabiliseerd en gereed gemaakt voor afvoer. De 9-liner ging het net in en de HLS werd voorbereid, waarna het scenario stopte.

Vervolgens kreeg ik een coördinaat op om 7 km verder richting eigen gebied te verplaatsen. Op dit coördinaat bleek een etnische zuivering te hebben plaatsgevonden op een boerderij en kregen 3 patrouilleleden de opdracht dit te onderzoeken. Dit hield in dat er een juiste situatiebeschrijving moest worden gemaakt en er werden wat aspecten als materieel, mijnen en wapenherkenning getest. Na deze uitvoering mochten we verder verplaatsen en waren we bijna in veilig gebied. Er restte alleen nog een

Media training

hindernis: een wateroversteek. Na een snelle uitvoering van onze veel beoefende drill stonden we snel aan de overkant en konden vervolgens 2 uur ‘rusten’, voordat de laatste fase van de patrouille zou beginnen. Deze rust werd effectief gebruikt om natuurlijk ten alle tijde een 360° rondom beveiliging te hebben, het maken van schetsen van situaties voor de debriefing, het plegen van wapenonderhoud en het innemen van voedsel.

Uiteindelijk was er een “pickup” door een minibus die ons naar het oefenterrein Sennybridge bracht. Hier volgde een korte verplaatsing naar een partizaan, die mijn oudste en jongste patrouillelid in leeftijd wilde hebben voor een test gelegenheidswaarnemen (call for fire). Deze test werd afgenomen op

een maquette en wederom moesten we 2 uur wachten voor we verder konden.

Uiteindelijk werden we samen met een Australisch team met een truck naar een DOP gebracht. Daar waar kregen we de opdracht voor een gecombineerde patrouille door een vallei. Het Australische team dat voorop liep, werd aangegrepen vanuit een aantal huizen in de vallei waarna zij ontplooiden. Wij manoeuvreerden achterlangs om een huizencomplex op de flank te zuiveren. De aanval als reactie op de hinderlaag liep voor het Australische en Nederlandse team voorspoedig, waarna er werd geconsolideerd en nagezuiverd. In totaal werden er 4 vijanden uitgeschakeld.

Vervolgens kon de route worden vervolgd. Er werden aan mijn patrouille 3 kisten munitie verstrekt, die zo snel mogelijk naar een eigen opstelling in een dorp op een heuvel gebracht moesten worden. Zo

snel rennend als mogelijk werd de munitie afgeleverd bij eigen troepen en werden we een riool in geïd als exfiltratie-route uit het oord. Al kruipend bereikten we het einde, waar als volgend onderdeel een inspectie van de uitrusting werd uitgevoerd. Tot in de detail werd er gekeken of de patrouille de uitrusting compleet had, het vuilnis bewaard had, de wapens had onderhouden en of die nog steeds inzetbaar waren voor een eventuele vervolgoedracht.

Ten slotte kwam het laatste onderdeel van de patrouille: de debrief. In de debrief is het aan de patrouille om de dienstdoend officier te overladen met accurate en duidelijke informatie over de afgelopen 48 uur dat tot een compleet beeld moet leiden van de beleefde situatie. Hier wordt gekeken of ieder patrouillelid zijn informatie gedeeld heeft en of hij ook op de kaart kan aanwijzen waren bepaalde zaken

zijn gebeurd. Ook werden hier de door ons gemaakte schetsen overhandigd en toegelicht. Uiteindelijk was de debriefer overtuigd en wist hij ons te melden dat we de beste debrief hadden neergezet tot op die datum en tevens de snelste patrouilletijd. Naar zijn mening had ook 45Verkpel een superprestatie weggezet en was hij onder de indruk hoe goed de Nederlandse teams voorbereid en gemotiveerd waren. Met deze complimenten in de tas was de patrouille afgelopen en werden we teruggebracht naar de kazerne in Sennybridge, waar die ochtend de medal parade zou plaatsvinden. Na de ceremonie konden wij de bataljonscommandant melden dat de opdracht geslaagd was: het Goud was binnen!

OEFENING “OFFENSIVE FUSILIER”

Eerste-luitenant Kant, C-3 Painfpel Acie 17 Painfbat GFPI

Offensieve activiteiten

Na een relatief rustige maand september kon de A “Tijger” Compagnie zich weer opmaken voor een tweeweekse oefening op het Duitse “Truppenübungsplatz Kietz” ten westen van Berlijn, om daar onder leiding van het bataljon te trainen in offensieve taken in het hoogste geweldsspectrum.

De eerste week betrof een compagniesgeleide week, die in het teken stond van pelotonstesten, waarbij de pelotons in een 24-uurs scenario diverse taken dienden uit te voeren, zoals een bereden aanval, een pelotonsofstelling en het zuiveren van een bos. De tweede week stond onder leiding van het bataljon, waarbij de compagnie in twee scenario's zou worden getraind in offensieve activiteiten, met integratie van vuursteun, geniesteun en gevechtslogistiek.

Hero's of the Havel

Na de succesvolle pelotonstesten van de eerste week, werd het tussenliggende weekend gebruikt voor onder andere een bataljonsbevoorradingsstraat en het verstrekken van de eerste opdrachten van het bataljon aan de compagnieën.

De eerste opdracht voor de A Compagnie bestond uit het doorschrijden van de B Compagnie, het nemen van een aanvalsdoel en het uitvoeren van brugslag over de rivier de Havel.

Na het commandovoeringproces werd er vol goede moed met twee pelotons voorwaarts gegaan en wisten we uiteindelijk binnen de opgedragen tijd een peloton aan de overzijde van genoemde rivier te zetten. Dit ging echter niet zonder slag of stoot; onze collega's van de C Compagnie traden namelijk op als oefenvijand en deden dit met veel enthousiasme!

Het harde werk van onze Fuseliers werd door de ba-

taljonscommandant beloond met een getuigschrift en zij werden benoemd tot “Hero's of the Havel”.

Final Strike

Na het succes van de eerste opdracht konden we ons opmaken om de vijand een definitieve slag toe te brengen.

Wederom had de A Compagnie de taak om een aanvalsdoel in te nemen en vanuit dit aanvalsdoel de B Compagnie te ondersteunen in hun aanval.

In het plan van de A Compagnie zou er gemanoeuvreerd worden met zowel uitgestegen infanterie, als met de pantserrupsvoertuigen CV90.

Terwijl twee uitgestegen pelotons onder leiding van de compagniescommandant te voet de aanval inzetten, werd er onder leiding van de plaatsvervangend compagniescommandant een bereden aanval ingezet met acht pantserrupsvoertuigen; een indrukwekkend gezicht!

Het duurde dan ook niet lang voordat de aanvalsdoelen waren ingenomen en de B Compagnie zijn aanval in kon zetten.

Hard werken, hard ontspannen

Na de laatste succesvolle opdracht werd er tijd ingeruimd voor het nodige onderhoud en aansluitend een appèl met alle deelnemende eenheden.

Na de woorden van de bataljonscommandant werd er tijd gemaakt voor de inwendige mens en konden we genieten van een barbecue en een biertje om de overwinning te vieren.

Terugkijkend naar “Offensive Fusilier” was het een mooie oefening met veel goede leermomenten op alle niveaus en een prima opstap voor de oefening Rhino Guz in december 2012 en de compagnies- en bataljonscertificering in maart 2013.

11.505 keer dank!

Het vfonds, het Nationaal Fonds voor Vrede, Vrijheid en Veteranenzorg, bedankt alle 11.505 bellers die deel genomen hebben aan de speciale lotenactie in samenwerking met de BankGiro loterij. Maar liefst bijna 25% van alle bellers is daadwerkelijk lid geworden van de BankGiro loterij en steunt daarmee direct het vfonds.

Met dit geld kan het vfonds nog meer projecten financieren om duidelijk te maken dat erkenning en waardering van o.a. politie, oorlogs- en dienstslachtoffers zeer belangrijk is. Net als het levend houden van de herinnering aan oorlog, zoals bij Kamp Vught, het herdenken en vieren van bevrijding en vrijheid. En het besef dat vrede, democratie, rechtsstaat en internationale rechtsorde niet mogen ontbreken.

Eind september zijn uit de bellers 70 gelukkige winnaars bekend geworden. Winaars van de reis zijn de heer Kohlen uit Wijk bij Duurstede en mevrouw Van de Merbel uit Willemstad (NB). De Ipads gaan naar mevrouw Janssen Steenberg uit Druten en mevrouw Fiselier uit Losser. Wij willen hen allen, mede namens alle veteranen, hartelijk feliciteren met hun prijs.

www.vfonds.nl